31999R1254

PADOMES REGULA (EK) Nr. 1254/1999
(1999. gada 17. maijs),
par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un it īpaši tā 36. un 37. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ([4]),

ņemot vērā Revīzijas palātas atzinumu ([5]),

(1) tā kā lauksaimniecības produktu kopīgā tirgus darbības un attīstības rezultātā būtu jāizveido kopīga lauksaimniecības politika, tajā īpaši ietverot lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju, kas var būt dažāda veida atkarībā no produkta;

(2) tā kā kopīgās lauksaimniecības politikas nolūks ir sasniegt mērķus, kas izklāstīti Līguma 33. pantā, un tā kā liellopu un teļa gaļas nozarē, lai nostabilizētu tirgus un nodrošinātu pietiekami augstu dzīves līmeni lauksaimniecības kopienai, būtu jāizstrādā iekšējā tirgus pasākumi, kuros konkrēti būtu ietverti tieši maksājumi liellopu gaļas ražotājiem, atbalsts privātai uzglabāšanai un valsts rezerves uzglabāšanas shēma;

(3) tā kā, lai atjaunotu gaļas patēriņa līdzsvaru Kopienā par labu liellopu gaļas nozarei un uzlabotu tās produktu konkurētspēju starptautiskajos tirgos, tirgus atbalsta līmenis būtu pakāpeniski jāsamazina un tā kā, ņemot vērā tā ietekmi uz ražotājiem, ienākumu atbalsta līmenis, kas ir paredzēts saskaņā ar tirgus kopīgo organizāciju, būtu jāpielāgo un jāpārveido; tā kā tajā nolūkā ir lietderīgi izveidot visaptverošu tiešo maksājumu shēmu ražotājiem; tā kā šo maksājumu summām būtu jāattīstās paralēli pakāpeniskajai tirgus atbalsta samazināšanai;

(4) tā kā, ņemot vērā darbības dažādību, kas ir raksturīga lopkopības uzņēmumiem, tiešajos maksājumos būtu jāietver īpaša piemaksa buļļu un vēršu audzētājiem, piemaksa par zīdītājgovju ganāmpulku uzturēšanu un piemaksa, kas pieejama par visu veidu liellopu, tostarp piena govju un teļu, nokaušanu; tā kā šādu piemaksu piešķiršanai nevajadzētu izraisīt vispārēju ražošanas pieaugumu; tā kā tādēļ būtu jāierobežo to vīriešu dzimuma liellopu un zīdītājgovju skaits, par kuriem ir tiesības uz īpašajām piemaksām un piemaksām par zīdītājgovīm, attiecīgi piemērojot reģionālo un individuālo maksimālo apjomu, un, ja runa ir par īpašo piemaksu, tad – dzīvnieku skaits saimniecībā, kuru dalībvalstīm jāspēj koriģēt, ņemot vērā to īpašo situāciju; tā kā attiecībā uz nokaušanas piemaksu būtu jānosaka valsts maksimālais apjoms, pamatojoties uz agrākiem ražošanas datiem;

(5) tā kā vēršu audzēšanas nosacījumi parasti atšķiras no buļļu audzēšanas nosacījumiem; tā kā līdz ar to ir pamatoti par vēršiem īpašo piemaksu par vienu dzīvnieku noteikt atšķirīgā līmenī nekā par buļļiem; tā kā īpašās piemaksas par vēršiem tomēr būtu jāsadala divos maksājumos pēc noteiktām vecuma grupām;

(6) tā kā pārāk liela vēršu izkaušana kaušanas sezonā tajās dalībvalstīs, kur šis ražošanas veids ir īpaši svarīgs, varētu traucēt tirgus stabilitāti un, konkrēti, novest pie tirgus cenu samazināšanās; tā kā, lai veicinātu vēršu nokaušanu ārpus ikgadējā ganīšanas beigu perioda, ar noteiktiem nosacījumiem būtu jāpiešķir papildu piemaksa papildus īpašajai piemaksai, ko piešķir par dzīvniekiem, kas nokauti ārpus sezonas gada pirmo 23 nedēļu laikā;

([1]) OV C 170, 4.6.1998., 13. lpp.
([2]) Atzinums sniegts 1999. gada 6. maijā (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
([3]) OV C 407, 28.12.1998., 196. lpp.
([4]) OV C 93, 6.4.1999., 1. lpp.
([5]) OV C 401, 22.12.1998., 3. lpp.

(7) tā kā, lai piešķirtu lielākas elastīguma iespējas ražotājiem, tiesības saņemt piemaksu par zīdītājgovīm vajadzētu attiecināt arī uz telēm, kas atbilst tādām pašām audzēšanas prasībām kā zīdītājgovis; tā kā piemērotu telīšu skaits zīdītājgovju ganāmpulkos tomēr būtu jāierobežo līdz normālam aizstāšanas līmenim; tā kā dalībvalstīs, kur vairāk nekā 60 % dzīvnieku, par ko ir tiesības saņemt piemaksas par zīdītājgovīm, tiek turēti kalnu apgabalos, vajadzētu atļaut izmantot atsevišķu piemaksu par zīdītājgovīm un telēm un attiecībā uz telēm piemērot atsevišķu valsts piemaksas maksimālo apjomu, ievērojot iepriekšminēto līmeni;

(8) tā kā piemaksa par zīdītājgovīm būtu principā jāpiešķir tikai tiem ražotājiem, kas nepiegādā pienu pienotavām saskaņā ar papildu nodevas shēmu, kas paredzēta Padomes 1992. gada 28. decembra Regulā (EEK) Nr. 3950/92, ar ko ievieš papildu nodevu piena un piena produktu nozarē ([1]); tā kā tomēr var būt vajadzīgs ienākumu atbalsts tām saimniecībām, kur audzē piena govis un zīdītājgovis; tā kā piemaksa par zīdītājgovīm līdz ar to būtu jāpiešķir arī maziem un vidēja lieluma jauktajiem uzņēmumiem, kuru kopējais individuālais piena salīdzināmais lielums nav lielāks par 120 000 kg; tā kā, ņemot vērā Kopienas ražotāju struktūru dažādību, dalībvalstīm būtu jābūt iespējai grozīt vai atcelt šo kvantitatīvo ierobežojumu, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem;

(9) tā kā attiecībā uz piemaksām par zīdītājgovīm ir lietderīgi saglabāt individuālo maksimālo apjomu ražotājiem un tā kā dažas no tiesībām uz piemaksu, kas ir piešķirtas, ievērojot individuālo maksimālo apjomu, pagātnē nav izmantotas; tā kā tādas neizmantotas iespējas varētu veicināt ražošanu un palielināt izdevumus, jo īpaši tādēļ, ka kļūst pilnīgi iespējams par telēm saņemt piemaksas par zīdītājgovīm; tā kā, lai izvairītos no šādām sekām, kopējais tiesību skaits uz piemaksu par zīdītājgovīm katrā dalībvalstī būtu jānosaka, pamatojoties uz piemaksu maksājumiem, kas faktiski ir veikti par agrākiem salīdzināmiem gadiem un kas ir noteiktās robežās palielināti, lai saglabātu valsts rezervi; tā kā dalībvalstīm būtu jāveic nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu savu valsts maksimālo apjomu ievērošanu; tā kā, ja vajadzīgs, dalībvalstīm bez kompensācijas un saskaņā ar noteiktiem objektīviem kritērijiem būtu jāpielāgo individuālais maksimālais apjoms saviem ražotājiem; tā kā tādiem kritērijiem īpaši vajadzētu nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi pret attiecīgajiem ražotājiem, kā arī tiesiskās paļāvības principa aizsardzību;

(10) tā kā kāda ražotāja ražošanas līmenis var mainīties krājumu vai ražošanas jaudas pārmaiņu dēļ; tā kā līdz ar to ir ieteicams paredzēt iespēju ar noteiktiem nosacījumiem nodot tās tiesības uz piemaksu par zīdītājgovīm, kas iegūtas individuālo maksimālo apjomu ietvaros, citiem ražotājiem, vai nu kopā ar saimniecību, vai arī nesaglabājot saikni starp tiesībām uz piemaksu un zemi, uz kuras notiek lauksaimniecības darbi;

(11) tā kā no tiesībām uz piemaksu nevajadzētu izslēgt ne jaunos ražotājus, ne tos ražotājus, kuru individuālais maksimālais apjoms dažādu iemeslu dēļ vairs neatbilst viņu zīdītājgovju ganāmpulku mainītajiem apstākļiem; tā kā līdz ar to būtu jāparedz valsts rezervju izveide, kas jāuzkrāj un jāpiešķir saskaņā ar Kopienas kritērijiem; tā kā tā paša iemesla dēļ ir lietderīgi pakļaut tiesību nodošanu uz piemaksām, kas neietver attiecīgās saimniecības nodošanu, noteikumiem, saskaņā ar kuriem daļa no nodotajām tiesībām tiek atsauktas bez kompensācijas un piešķirtas tādai valsts rezervei;

(12) tā kā ir lietderīgi atļaut dalībvalstīm izveidot saikni starp paaugstinātas jutības joslām vai apvidiem un zīdītājgovju ražošanu, lai nodrošinātu tādas ražošanas saglabāšanu, it īpaši apgabalos, kur nav citas alternatīvas;

(13) tā kā, ņemot vērā liellopu un teļa gaļas ražošanas intensifikācijas tendences, piemaksas par lopkopību būtu jāierobežo, pamatojoties uz katra uzņēmuma lopbarības jaudu attiecībā uz turēto dzīvnieku skaitu un šķirnēm; tā kā, lai izvairītos no pārāk intensīviem ražošanas veidiem, šādas piemaksas būtu jāpiešķir, ja uzņēmumā ir ievērots maksimālais ganāmpulka blīvums, un tā kā mazo ražotāju situācija tomēr būtu jāņem vērā;

(14) tā kā, lai pastiprinātu ražošanas ekstensificēšanas stimulus nolūkā uzlabot to iedarbīgumu attiecībā uz vides aizsardzības mērķiem, būtu jāpiešķir papildu summa tiem ražotājiem, kuri atbilst stingrajām un reālajām ganāmpulka blīvuma prasībām; tā kā, lai izvairītos no lielākām pārmaiņām kopējā atbalsta līmenī un nodrošinātu saprātīgu izdevumu kontroli, būtu jāparedz, ka vajadzības gadījumā var pielāgot papildu summu;

([1]) OV L 405, 31.12.1992., 1. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1256/1999 (OV L 160, 26.6.1999., 73. lpp.).

(15) tā kā liellopu gaļas ražošanas apstākļi un ražotāju ienākumi ievērojami atšķiras dažādos ražošanas apgabalos Kopienā; tā kā režīms visas Kopienas līmenī ar vienotiem maksājumiem visiem ražotājiem būtu pārāk neelastīgs, lai pienācīgi reaģētu uz strukturālajām un dabiskajām atšķirībām un dažādajām vajadzībām, kas no tām izriet; tā kā līdz ar to ir lietderīgi noteikt elastīgu Kopienas papildu maksājumu struktūru, kas dalībvalstīm būtu jānosaka un jāveic noteikto vispārējo summu ietvaros un saskaņā ar noteiktiem kopīgiem kritērijiem; tā kā vispārējās summas būtu jāpiešķir dalībvalstīm, pamatojoties uz to daļu Kopienas liellopu gaļas ražošanā; tā kā ar kopīgajiem kritērijiem ir paredzēts *inter alia* pasargāt no tā, ka papildu maksājumi rada diskriminējošu ietekmi, un pilnībā ņemt vērā Kopienas attiecīgās daudzpusējās saistības; tā kā ir īpaši būtiski, lai dalībvalstis būtu spiestas izmantot savas pilnvaras, tikai pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, lai pilnībā aizsargātu vienlīdzīgas attieksmes jēdzienu un izvairītos no tirgus un konkurences izkropļojumiem; tā kā ir lietderīgi paredzēt, kādas var būt tādu papildu maksājumu formas; tā kā šādām formām vajadzētu būt maksājumiem par katru dzīvnieku dažās liellopu dzīvnieku kategorijās un maksājumiem par apgabalu;

(16) tā kā attiecībā uz papildu maksājumiem par katru dzīvnieku tiek prasīti noteikti kvantitatīvie ierobežojumi, lai nodrošinātu saprātīgu ražošanas kontroles līmeni; tā kā turklāt dalībvalstīm būtu jāievēro jēdziena par ganāmpulka blīvuma prasību piemērošana;

(17) tā kā papildu maksājumi par apgabalu būtu jāpiešķir tikai par pastāvīgajām ganībām, no kurām negūst labumu ar citiem Kopienas tirgus atbalsta pasākumiem; tā kā maksājumi par apgabalu būtu jāpiemēro saistībā ar apgabala pastāvīgo ganību pamata platību, kas būtu jānosaka dalībvalstīm, pamatojoties uz agrākiem salīdzināmiem datiem; tā kā maksimālā apgabala maksājumu summai, ko var piešķirt par hektāru, ieskaitot papildu maksājumus saskaņā ar piena un piena produktu tirgus kopīgo organizāciju, vajadzētu būt salīdzināmai ar vidējo atbalstu par hektāru saskaņā ar atbalsta sistēmu dažu laukaugu ražotājiem;

(18) tā kā tiešie maksājumi būtu jāpiešķir tikai ar tādu nosacījumu, ka attiecīgie dzīvnieku turētāji rīkojas atbilstoši attiecīgajiem Kopienas noteikumiem par liellopu identifikāciju un reģistrāciju; tā kā, lai sasniegtu vēlamo ekonomisko efektu, tiešie maksājumi ir jāpiešķir noteiktos termiņos;

(19) tā kā noteiktu vielu izmantošana liellopu gaļas ražošanā ir aizliegta saskaņā ar Kopienas tiesībām; tā kā, ja attiecīgie noteikumi netiek ievēroti, būtu jāpiemēro atbilstošas sankcijas;

(20) tā kā saskaņā ar cenu un ienākumu atbalsta sistēmu, kas paredzēta šajā regulā, pastāvošā valsts intervence, kas izpaužas kā intervences aģentūru iepirkumi un preču uzglabāšana valsts rezervē, tirgus līdzsvarošanai vairs nav nepieciešama, bet būtu par iemeslu ievērojamiem izdevumiem; tā kā līdz ar to tā būtu pakāpeniski jāatceļ un tā kā tomēr, lai palīdzētu stabilizēt tirgus cenas, ievērojot pamata cenu, kas pārstāv vēlamo tirgus atbalsta līmeni, būtu jāparedz atbalsts privātai uzglabāšanai; tā kā tādēļ Komisijai būtu jāpiešķir pilnvaras lemt par atbalsta piešķiršanu privātai uzglabāšanai, ja tirgus cena nokrītas zem 103 % no pamata cenas; tā kā turklāt būtu jāizveido "drošības tīkla" intervences shēma, kuras mērķis būtu atbalstīt liellopu un teļa gaļas tirgu dalībvalstīs vai dalībvalstu apgabalos, kur tirgus cenas nokrītas zem kritiskā cenu līmeņa; tā kā būtu jāparedz, ka atbalstu privātai uzglabāšanai un intervences sistēmu ievieš, pamatojoties uz klasifikācijas skalu, kas paredzēta Padomes 1981. gada 28. aprīļa Regulā (EEK) Nr. 1208/81, ar kuru nosaka Kopienas skalu pieaugušu liellopu liemeņu klasifikācijai [1];

(21) tā kā vienota Kopienas tirgus izveide liellopu un teļa gaļas nozarē ietver vienotas tirdzniecības sistēmas ieviešanu uz Kopienas ārējām robežām; tā kā tirdzniecības sistēmai, kas ietver ievedmuitas un eksporta kompensācijas, papildus iekšējā tirgus pasākumiem, principā būtu jāstabilizē Kopienas tirgus; tā kā tirdzniecības sistēmai būtu jābalstās uz saistībām, kas pieņemtas daudzpusējo tirdzniecības sarunu Urugvajas kārtas laikā;

(22) tā kā, lai kontrolētu liellopu gaļas tirdzniecības apjomu ar trešām valstīm, būtu jāparedz importa un eksporta licenču sistēma noteiktiem produktiem, kas ietver nodrošinājuma iemaksu, lai garantētu, ka darījumi, par kuriem šādas licences tiek piešķirtas, tiek veikti;

[1] OV L 123, 7.5.1981., 3. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EEK) Nr. 1026/91 (OV L 106, 26.4.1991., 2. lpp.).

(23) tā kā, lai izvairītos vai neitralizētu negatīvu ietekmi uz Kopienas tirgu, kas varētu rasties no noteiktu lauksaimniecības produktu ievešanas, viena vai vairāku šādu produktu ievešana būtu jāpakļauj papildu ievedmuitai, ja tiek izpildīti noteikti nosacījumi;

(24) tā kā noteiktos apstākļos ir lietderīgi piešķirt Komisijai tiesības noteikt un piešķirt tarifu kvotas, kas izriet no starptautiskajiem līgumiem, kuri noslēgti saskaņā ar Līgumu, vai no citiem Padomes tiesību aktiem;

(25) tā kā noteikumiem par tādu kompensāciju piešķiršanu par eksportu uz trešām valstīm, kas pamatojas uz Kopienas un pasaules tirgus cenu starpību un uz ko attiecas Pasaules Tirdzniecības organizācijas Lauksaimniecības līgums [1], būtu jākalpo, lai aizsargātu Kopienas līdzdalību starptautiskajā liellopu un teļa gaļas tirdzniecībā; tā kā tādām kompensācijām vajadzētu būt pakļautām daudzuma un vērtības ierobežojumiem;

(26) tā kā atbilstība vērtības ierobežojumiem kompensāciju noteikšanas laikā būtu jānodrošina ar maksājumu kontroli saskaņā ar Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda noteikumiem; tā kā kontroli var atvieglot, obligātā kārtā iepriekš nosakot kompensācijas, vienlaikus pieļaujot iespēju diferencētu kompensāciju gadījumā mainīt paredzēto galamērķi ģeogrāfiskajā apgabalā, kuram piemēro vienotu kompensāciju likmi; tā kā gadījumā, ja mainās galamērķis, būtu jāmaksā tā kompensācija, kas ir piemērojama faktiskajam galamērķim, tomēr nepārsniedzot to maksimālo summu, kas ir piemērojama iepriekš noteiktajam galamērķim;

(27) tā kā, lai nodrošinātu atbilstību kvantitatīvajiem ierobežojumiem, ir jāievieš uzticama un efektīva kontroles sistēma; tā kā šajā nolūkā kompensāciju piešķiršana būtu jāpakļauj eksporta licencēm; tā kā kompensācijas būtu jāpiešķir līdz pieejamajai robežai atkarībā no katra attiecīgā produkta konkrētās situācijas; tā kā izņēmumi no šā noteikuma būtu pieļaujami tikai pārtikas palīdzības programmu gadījumos, kas ir atbrīvoti no jebkuriem ierobežojumiem; tā kā to daudzumu kontrole, kas tirdzniecības gadu laikā ir eksportēti ar kompensācijām, kā minēts Pasaules Tirdzniecības organizācijas Lauksaimniecības līgumā, būtu jāveic, pamatojoties uz eksporta licencēm, kas ir izsniegtas par katru tirdzniecības gadu;

(28) tā kā papildus iepriekš aprakstītajai sistēmai un tādā mērā, cik tas ir nepieciešams tās pareizai darbībai, būtu jāparedz iespēja reglamentēt vai, ja tirgus situācija to prasa, aizliegt izmantot ievešanas pārstrādei režīmu;

(29) tā kā muitas nodokļu sistēma ļauj atteikties no visiem citiem aizsardzības pasākumiem uz Kopienas ārējām robežām; tā kā izņēmuma gadījumos iekšējā tirgus un nodokļu mehānisms varētu izrādīties neefektīvs; tā kā šādos gadījumos, lai neatstātu Kopienas tirgu bez aizsardzības pret traucējumiem, kas no tā var rasties, Kopienai būtu jābūt iespējai bez kavēšanās veikt visus vajadzīgos pasākumus; tā kā šiem pasākumiem vajadzētu būt saskaņā ar saistībām, kas izriet no attiecīgajiem PTO līgumiem;

(30) tā kā, lai nodrošinātu šajā regulā paredzēto līdzekļu pareizu piemērošanu, Komisijai vajadzētu būt pilnībā informētai par cenu attīstību liellopu un teļa gaļas kopīgā tirgū; tā kā līdz ar to būtu jāparedz liellopu un šādu dzīvnieku gaļas cenu reģistrācijas sistēma;

(31) tā kā ir lietderīgi paredzēt pasākumus, kas jāveic, ja ievērojams cenu pieaugums vai kritums traucē vai draud traucēt Kopienas tirgu; tā kā tādi pasākumi var ietvert arī *ad hoc* intervences iepirkumus;

(32) tā kā brīvas aprites ierobežojumi, kas izriet no to pasākumu piemērošanas, ar kuriem ir paredzēts novērst dzīvnieku slimību izplatīšanos, varētu izraisīt grūtības vienas vai vairāku dalībvalstu tirgiem; tā kā būtu jāparedz ārkārtēju tirgus atbalsta pasākumu ieviešana, lai labotu šādas situācijas;

(33) tā kā, piešķirot konkrētu atbalstu, vienota tirgus izveide, kura pamatā ir kopīgas cenas, tiktu apdraudēta; tā kā līdz ar to attiecībā uz liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju būtu jāpiemēro tie Līguma noteikumi, kas ļauj izvērtēt dalībvalstu piešķirto atbalstu un aizliegt atbalstu, kas nav savienojams ar kopīgo tirgu;

[1] OV L 336, 23.12.1994., 22. lpp.

(34) tā kā līdz ar liellopu un teļa gaļas kopīgā tirgus attīstību ir nepieciešams, lai dalībvalstis un Komisija savā starpā dalītos ar informāciju, kas vajadzīga šīs regulas piemērošanai;

(35) tā kā, lai atvieglotu ierosināto pasākumu ieviešanu, būtu jāparedz procedūra, lai izveidotu ciešu sadarbību starp dalībvalstīm un Komisiju pārvaldības komitejā;

(36) tā kā izdevumi, kas dalībvalstīm ir radušies no šīs regulas piemērošanas izrietošo saistību rezultātā, būtu jāfinansē Kopienai saskaņā ar Padomes 1999. gada 17. maija Regulu (EK) Nr. 1258/1999 par kopīgās lauksaimniecības politikas finansēšanu ([1]);

(37) tā kā liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgajā organizācijā vienlaikus būtu pienācīgi jāņem vērā tie mērķi, kas noteikti Līguma 33. un 131. pantā;

(38) tā kā liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgā organizācija, kas noteikta ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 805/68 ([2]), ir vairākkārt grozīta; tā kā, ņemot vērā to skaitu, sarežģītību un izkliedētību pa vairākiem *Oficiālajiem Vēstnešiem*, šos tekstus ir grūti izmantot un līdz ar to tiem trūkst skaidrības, kam ir jābūt visu tiesību aktu būtiskajai pazīmei; tā kā šādos apstākļos tie būtu jāapvieno jaunā regulā, bet iepriekšminētā Regula (EEK) Nr. 805/68 būtu jāatceļ; tā kā Padomes 1969. gada 16. janvāra Regula (EEK) Nr. 98/69, ar ko paredz vispārīgus noteikumus saldētas liellopu un teļa gaļas nodošanai intervences aģentūru rīcībā ([3]), 1968. gada 15. jūlija Regula (EEK) Nr. 989/68, ar ko paredz vispārīgus noteikumus atbalstam liellopu un teļa gaļas privātai uzglabāšanai ([4]), un 1987. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 1892/87 par tirgus cenu reģistrāciju liellopu un teļa gaļas nozarē ([5]), kuru tiesiskais pamats bija Regula (EEK) Nr. 805/68, ir aizvietoti ar jauniem šīs regulas noteikumiem un līdz ar to būtu jāatceļ;

(39) tā kā pāreja no Regulas (EEK) Nr. 805/68 noteikumiem uz tiem, kuri minēti šajā regulā, varētu izraisīt grūtības, kas nav paredzētas šajā regulā; tā kā, lai rīkotos šādas iespējamības gadījumā, būtu jāparedz, ka Komisija var pieņemt vajadzīgos pārejas pasākumus; tā kā Komisijai vajadzētu būt pilnvarotai arī risināt noteiktus praktiskas dabas jautājumus,

IR PIEŅĒMUSI ŠO REGULU.

1. pants

1. Liellopu un teļa gaļas kopīgā organizācija ietver iekšējā tirgus un tirdzniecības ar trešām valstīm sistēmu un attiecas uz šādiem produktiem:

	KN kods	Preču apraksts
a)	0102 90 05 līdz 0102 90 79	Dzīvi mājas liellopu šķirņu dzīvnieki, izņemot tīršķirnes
	0201	Svaiga vai atdzesēta liellopu gaļa
	0202	Saldēta liellopu gaļa
	0206 10 95	Diafragmas biezā un plānā daļa, svaiga vai atdzesēta
	0206 29 91	Diafragmas biezā un plānā daļa, saldēta
	0210 20	Liellopu gaļa, sālīta, sālījumā, žāvēta vai kūpināta
	0210 90 41	Diafragmas biezā un plānā daļa, sālīta, sālījumā, žāvēta vai kūpināta

([1]) OV L 160, 26.6.1999., 103. lpp.
([2]) OV L 148, 28.6.1968., 24. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1633/98 (OV L 210, 28.7.1998., 17. lpp.).
([3]) OV L 14, 21.1.1969., 2. lpp.
([4]) OV L 169, 18.7.1968., 10. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EEK) Nr. 428/77 (OV L 61, 5.3.1977., 17. lpp.).
([5]) OV L 182, 3.7.1987., 29. lpp.

	KN kods		Preču apraksts
	0210 90 90		Gaļas vai gaļas subproduktu pārtikas milti un rupja maluma milti
	1602 50 10		Pārējā sagatavotā vai konservētā liellopu gaļa vai gaļas subprodukti, nevārīti; vārītas gaļas vai subproduktu un nevārītas gaļas vai subproduktu maisījumi
	1602 90 61		Pārējā sagatavotā vai konservētā gaļa, kas satur liellopu gaļu vai subproduktus, nevārīta; vārītas gaļas vai subproduktu un nevārītas gaļas vai subproduktu maisījumi
b)	0102 10		Dzīvi tīršķirnes liellopi
	0206 10 91 0206 10 99		Svaigi vai atdzesēti liellopu pārtikas subprodukti, izņemot diafragmas biezo daļu un diafragmas plāno daļu un izņemot tos, kas paredzēti farmācijas produktu ražošanai
	0206 21 00 0206 22 90 0206 29 99		Saldēti liellopu pārtikas subprodukti, izņemot diafragmas biezo daļu un diafragmas plāno daļu un izņemot tos, kas paredzēti farmācijas produktu ražošanai
	0210 90 49		Liellopu subprodukti, pārtikas, izņemot diafragmas biezo daļu un diafragmas plāno daļu, sālīti, sālījumā, žāvēti vai kūpināti
ex	1502 00 90		Liellopu tauki, jēli vai kausēti, spiesti vai nespiesti, vai iegūti, izmantojot šķīdinātāju vai ne
	1602 50 31 1602 50 80	līdz	Pārējā sagatavotā vai konservētā liellopu gaļa vai gaļas subprodukti, izņemot nevārītu gaļu vai gaļas subproduktus un vārītas gaļas vai subproduktu un nevārītas gaļas vai subproduktu maisījumus
	1602 90 69		Pārējā sagatavotā vai konservētā gaļa, kas satur liellopu gaļu vai subproduktus, izņemot nevārītu, un vārītas gaļas vai subproduktu, un nevārītas gaļas vai subproduktu maisījumi

2. Šajā regulā:

a) "liellopi" ir dzīvi mājas liellopu šķirņu dzīvnieki, uz ko attiecas KN ex kods 0102 10, kodi no 0102 90 05 līdz 0102 90 79;

b) "pieauguši liellopi" ir liellopi, kuru dzīvsvars ir vairāk nekā 300 kilogrami.

I SADAĻA

IEKŠĒJAIS TIRGUS

2. pants

Lai veicinātu tirdzniecības un apvienoto tirdzniecības organizāciju rīcību, kas vērsta uz to, lai atvieglotu piedāvājuma pielāgošanu tirgus prasībām, attiecībā uz produktiem, kas uzskaitīti 1. pantā, var veikt šādus Kopienas pasākumus:

a) pasākumus, lai uzlabotu ganāmpulku audzēšanu;

b) pasākumus, lai veicinātu labāku ražošanas, pārstrādes un tirdzniecības organizāciju;

c) pasākumus, lai uzlabotu kvalitāti;

d) pasākumus, lai ļautu izveidot īstermiņa un ilgtermiņa prognozes, pamatojoties uz izmantotajiem ražošanas līdzekļiem;

e) pasākumus, lai būtu vieglāk reģistrēt tirgus cenu tendences.

Vispārīgus noteikumus, kas attiecas uz šiem pasākumiem, Padome pieņem saskaņā ar procedūru, kas noteikta Līguma 37. panta 2. punktā.

I NODAĻA

TIEŠIE MAKSĀJUMI

3. pants

Šajā nodaļā:

a) "ražotājs" ir lauksaimnieks, kas ir fiziska vai juridiska persona vai fizisku vai juridisku personu grupa neatkarīgi no tiesiskā statusa, ko šādai grupai vai tās biedriem piešķir attiecīgās valsts tiesības, un kuru saimniecības atrodas Kopienas teritorijā, un kas nodarbojas ar liellopu audzēšanu;

b) "saimniecība" ir visas ražošanas vienības, ko pārvalda ražotājs un kas atrodas vienas dalībvalsts teritorijā;

c) "reģions" ir dalībvalsts vai dalībvalsts apgabals pēc konkrētās dalībvalsts izvēles;

d) "bullis" ir nekastrēts vīriešu dzimuma liellops;

e) "vērsis" ir kastrēts vīriešu dzimuma liellops;

f) "zīdītājgovs" ir govs, kas pieder pie gaļas šķirnes vai kas iegūta no krustojuma ar gaļas šķirni un pieder pie ganāmpulka, kas ir paredzēts teļu audzēšanai, lai ražotu gaļu;

g) "tele" ir sieviešu dzimuma liellops no astoņu mēnešu vecuma, kas vēl nav atnesusies.

1. IEDAĻA

Piemaksas

1. apakšiedaļa

Īpašā piemaksa

4. pants

1. Ražotājs, kurš savā saimniecībā tur vīriešu dzimuma liellopus, iesniedzot pieteikumu, var pretendēt uz īpašas piemaksas piešķiršanu. To piešķir ikgadējas piemaksas veidā par kalendāro gadu un par saimniecību, ievērojot reģionālo maksimālo apjomu, par ne vairāk kā 90 dzīvniekiem katrā vecuma grupā, kas minēta 2. punktā.

2. Īpašās piemaksas ražotājam piešķir ne vairāk kā:

a) vienu reizi katra buļļa dzīvē no deviņu mēnešu vecuma vai

b) divas reizes katra vērša dzīvē:

— pirmo reizi deviņu mēnešu vecumā,

— otrreiz pēc tam, kad tas ir sasniedzis 21 mēneša vecumu.

3. Lai iegūtu tiesības uz īpašo piemaksu:

a) katru dzīvnieku, uz ko attiecas pieteikums, ražotājs tur nobarošanai noteiktu laika posmu, kas vēl jānosaka;

b) katram dzīvniekam līdz nokaušanai vai izvešanai ir jābūt dzīvnieka pasei, kas minēta Padomes 1997. gada 21. aprīļa Regulā (EK) Nr. 820/97, ar kuru ir izveidota liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēma un kura attiecas uz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu ([1]), kurā atrodas visa būtiskā informācija par tā piemaksas statusu, vai, ja tā nav pieejama, tad līdzvērtīgam administratīvam dokumentam.

4. Ja kādā reģionā buļļu no deviņu mēnešu vecuma un vēršu no deviņu mēnešu līdz 20 mēnešu vecumam kopējais skaits, par kuriem ir iesniegts pieteikums un kuri atbilst īpašās piemaksas piešķiršanas nosacījumiem, pārsniedz reģionālo maksimālo apjomu, kas minēts I pielikumā, tad visu piemēroto dzīvnieku skaitu saskaņā ar 2. punkta a) un b) apakšpunktu samazina, rēķinot proporcionāli uz ražotāju un par konkrēto gadu.

Šajā pantā "reģionālais maksimālais apjoms" nozīmē dzīvnieku skaitu, par ko ir tiesības uz īpašo piemaksu kādā reģionā un par kalendāro gadu.

5. Atkāpjoties no 1. un 4. punkta, dalībvalstis var:

— pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, ko tās nosaka, var atteikties vai mainīt skaita ierobežojumu 90 dzīvnieki uz saimniecību katrā vecuma grupā un,

— ja tās izmanto šo iespēju, lemt par 4. punkta piemērošanu tādā veidā, lai sasniegtu to samazinājuma līmeni, kas ir vajadzīgs, lai sasniegtu atbilstību piemērojamam reģionālajam maksimālajam apjomam, nepiemērojot šādus samazinājumus mazajiem ražotājiem, kas par konkrēto gadu nav iesnieguši īpašās piemaksas pieteikumus par vairāk nekā attiecīgās dalībvalsts noteikto minimālo dzīvnieku skaitu.

([1]) OV L 117, 7.5.1997., 1. lpp.

6. Dalībvalstis var nolemt piešķirt īpašo piemaksu nokaušanas laikā. Šādā gadījumā buļļiem vecuma kritēriju, kas minēts 2. punkta a) apakšpunktā, aizvieto ar minimālo liemeņa svaru 185 kilogrami.

Piemaksu samaksā vai izmaksā atpakaļ ražotājiem.

Apvienotajai Karalistei ir atļauts Ziemeļīrijā piemērot tādu īpao piemaksu piešķiršanas sistēmu, kas atšķiras no tās, kuru piemēro pārējā valsts teritorijā.

7. Piemaksas summu nosaka šādi:

a) par vienu piemērotu bulli:

— EUR 160 par 2000. kalendāro gadu,

— EUR 185 par 2001. kalendāro gadu,

— EUR 210 par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem kalendārajiem gadiem;

b) par vienu piemērotu vērsi un vecuma grupu:

— EUR 122 par 2000. kalendāro gadu,

— EUR 136 par 2001. kalendāro gadu,

— EUR 150 par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem kalendārajiem gadiem.

8. Sīki izstrādātus noteikumus, kas jāievēro, piemērojot šo pantu, pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

2. apakšiedaļa

Desezonalizācijas piemaksa

5. pants

1. Ja dalībvalstī vēršu skaits:

a) kas nokauts kādā noteiktā gadā, pārsniedz 60 % no visiem gadā nokautajiem vīriešu dzimuma liellopiem un

b) kas nokauti no 1. septembra līdz 30. novembrim kādā noteiktā gadā, pārsniedz 35 % no visiem gadā nokautajiem vēršiem,

tad ražotājiem, iesniedzot pieteikumu, ir tiesības pretendēt uz piemaksu, kas tiek piešķirta papildus īpašajai piemaksai (desezonalizācijas piemaksa). Tomēr, ja abas iepriekšminētās kontrollikmes tiek sasniegtas Īrijā vai Ziemeļīrijā, tad piemaksu piemēro Īrijā un Ziemeļīrijā.

Lai piemērotu šo pantu Apvienotajā Karalistē, Ziemeļīriju uzskata par atsevišķu vienību.

2. Piemaksas summu nosaka šādi:

— EUR 72,45 par katru dzīvnieku, kas nokauts kāda noteikta gada pirmajās 15 nedēļās,

— EUR 54,34 par katru dzīvnieku, kas nokauts kāda noteikta gada 16. un 17. nedēļā,

— EUR 36,23 par katru dzīvnieku, kas nokauts kāda noteikta gada 18. līdz 21. nedēļā, un

— EUR 18,11 par katru dzīvnieku, kas nokauts kāda noteikta gada 22. un 23. nedēļā.

3. Ja likme, kas minēta 1. punkta b) apakšpunktā, netiek sasniegta, tad, ņemot vērā 1. punkta priekšpēdējo teikumu, dalībvalstis, kuru ražotāji ir iepriekš saņēmuši desezonalizācijas piemaksu, var lemt par šīs piemaksas piešķiršanu, ievērojot likmi 60 % no summām, kas noteiktas 2. punktā.

Šādā gadījumā attiecīgā dalībvalsts:

a) var nolemt piešķirt šo piemaksu tikai par pirmajiem diviem vai trim konkrētajiem laika posmiem;

b) nodrošina, lai pasākums būtu finansiāli neitrāls attiecībā uz to pašu budžeta gadu, atbilstoši samazinot:

— īpašās piemaksas summu par otro vecuma grupu, kas piemērojama vēršiem un ko piešķir tajā dalībvalstī, un/vai

— papildu maksājumus, kas jāveic saskaņā ar 2. iedaļu,

un informē Komisiju par piemēroto samazinājuma pasākumu.

Šā pasākuma piemērošanas nolūkā Īriju un Ziemeļīriju uzskata par vienu vienību, aprēķinot likmi, kas minēta 1. punkta a) apakšpunktā, un pēc tā arī nosakot atbilstību piemaksai.

4. Lai noteiktu, vai procenti, kas minēti šajā pantā, ir pārsniegti, ņem vērā nokaušanas, kas izdarītas priekšpēdējā gadā pirms tā, kad tika nokauts dzīvnieks, par kuru ir tiesības pretendēt uz piemaksu.

5. Sīki izstrādātus noteikumus, kas jāievēro, piemērojot šo pantu, pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

3. apakšiedaļa

Piemaksas par zīdītājgovīm

6. pants

1. Ražotājs, kurš savā saimniecībā tur zīdītājgovis, iesniedzot pieteikumu, var pretendēt uz piemaksas piešķiršanu par zīdītājgovju turēšanu (piemaksa par zīdītājgovīm). To piešķir ikgadējas piemaksas veidā par kalendāro gadu un par saimniecību, ievērojot individuālo maksimālo apjomu.

2. Piemaksu par zīdītājgovīm piešķir jebkuram ražotājam, kurš:

a) nepiegādā pienu vai piena produktus no savas saimniecības 12 mēnešu laikā no dienas, kad tiek iesniegts pieteikums.

   Piena vai piena produktu piegāde patērētājam tieši no saimniecības tomēr nav šķērslis piemaksas piešķiršanai;

b) piegādā pienu vai piena produktus, kuru kopējais individuālais atskaites daudzums, kā minēts Regulas (EEK) Nr. 3950/92 4. pantā, nepārsniedz 120 000 kilogramu. Pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, ko tās nosaka, dalībvalstis tomēr var nolemt grozīt vai atcelt šo kvantitatīvo ierobežojumu,

ar noteikumu, ka vismaz sešus mēnešus pēc kārtas no pieteikuma iesniegšanas dienas viņš tur zīdītājgovju skaitu, kas ir vienāds ar vismaz 80 %, un telīšu skaitu, kas ir vienāds ar vismaz 20 % no tā skaita, par kuru tika prasīta piemaksa.

Lai noteiktu to dzīvnieku skaitu, kuri atbilst pirmās daļas a) un b) punktiem, ir jānosaka, vai govis pieder zīdītājgovju ganāmpulkam vai piena govju ganāmpulkam, pamatojoties uz labuma guvēja individuālo salīdzināmo daudzumu, kā noteikts Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1255/1999 par piena un piena produktu tirgus kopīgo organizāciju [1] 16. panta 3. punktā, un pamatojoties uz vidējo ikgadējo piena ieguvi.

3. Ražotāju tiesības uz piemaksu ierobežo, piemērojot individuālo maksimālo apjomu, kā noteikts 7. pantā.

4. Par katru kritērijiem atbilstošo dzīvnieku piemaksas summu nosaka šādi:

— EUR 163 par 2000. kalendāro gadu,

— EUR 182 par 2001. kalendāro gadu,

— EUR 200 par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem kalendārajiem gadiem.

5. Dalībvalstis var piešķirt papildu valsts piemaksu par zīdītājgovīm, maksimāli līdz EUR 50 par dzīvnieku, ar noteikumu, ka starp attiecīgās dalībvalsts ganāmpulku audzētājiem netiek radīta diskriminācija.

Attiecībā uz saimniecībām, kas atrodas kādā reģionā, kā noteikts Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 1260/1999, kas nosaka vispārīgos noteikumus par strukturālajiem fondiem [2], 3. un 6. pantā, pirmos EUR 24,15 par dzīvnieku no šīs papildu piemaksas finansē Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa.

Attiecībā uz saimniecībām, kas atrodas visā dalībvalsts teritorijā, ja attiecīgajā dalībvalstī no visa liellopu skaita lielu daļu sastāda zīdītājgovis, kas pārstāv vismaz 30 % no kopējā govju skaita, un ja vismaz 30 % no nokautajiem vīriešu dzimuma liellopiem pieder S un E uzbūves (komplekcijas) klasēm, tad ELVGF Garantiju nodaļa finansē visu papildu piemaksu. Jebkuru šīs procentuālās daļas pārsniegumu nosaka, pamatojoties uz to divu gadu vidējo rādītāju, kas bija pirms tā gada, par kuru piešķir piemaksu.

6. Šajā pantā ņem vērā tikai tās teles, kas pieder gaļas šķirnei vai ir iegūtas no krustojuma ar gaļas šķirni un pieder ganāmpulkam, kas ir paredzēts teļu audzēšanai, lai ražotu gaļu.

7. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus, it īpai tos, kas attiecas uz zīdītājgovs jēdziena definīciju, kas minēta 3. pantā, pieņem un vidējo ikgadējo piena ieguvi nosaka Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

7. pants

1. 2000. gada 1. janvārī katra ražotāja individuālais maksimālais apjoms ir vienāds ar tiesībām uz piemaksu par katru zīdītājgovi (tiesības uz piemaksu), kas viņam bija 1999. gada 31. decembrī saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas noteikumiem un kas vajadzības gadījumā pielāgoti saskaņā ar 3. punktu.

[1] OV L 160, 26.6.1999., 48. lpp.

[2] OV L 161, 26.6.1999., 1. lpp.

2. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka no 2000. gada 1. janvāra tiesību uz piemaksu summa to teritorijā nepārsniedz valsts maksimālo apjomu, kas noteikts II pielikumā, un lai varētu tikt izveidotas valsts rezerves, kas minētas 9. pantā.

3. Ja pielāgojums, kas minēts 2. punktā, prasa samazināt ražotāju individuālo maksimālo apjomu, tad to veic bez kompensācijas maksājuma un nolemj, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, tajā skaitā šādiem:

— likmi, pēc kuras ražotāji ir izmantojuši savus individuālos maksimālos apjomus trijos izpētes gados līdz 2000. gadam,

— ieguldījumu vai ekstensifikācijas programmas ieviešanu liellopu un teļa gaļas nozarē,

— īpašiem dabas apstākļiem vai sankciju piemērošanu, kuru rezultātā piemaksa netiek samaksāta vai tiek samaksāta mazāka summa par vismaz vienu izpētes gadu,

— citiem ārkārtējiem apstākļiem, kuru rezultātā maksājumi, kas veikti par vismaz vienu izpētes gadu, neatbilst faktiskajai situācijai, kas konstatēta iepriekšējo gadu laikā.

4. Tiesības uz piemaksu, kas ir atsauktas, ievērojot pasākumu, kas paredzēts 2. punktā, atceļ.

5. Sīki izstrādātus noteikumus, kas jāievēro, piemērojot šo pantu, pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

8. pants

1. Ja ražotājs pārdod vai citādi nodod savu saimniecību, tad viņš var nodot visas savas tiesības uz piemaksu par zīdītājgovīm tai personai, kas pārņem viņa saimniecību. Viņš var arī pilnībā vai daļēji nodot savas tiesības citiem ražotājiem, nenododot savu saimniecību.

Gadījumā, ja tiek nodotas tiesības uz piemaksu, nenododot pašu saimniecību, tad daļa no nodotajām tiesībām, kas nepārsniedz 15 %, bez kompensācijas maksājuma tiek ieskaitīta tās dalībvalsts valsts rezervē, kurā atrodas saimniecība, lai to atkārtoti sadalītu bez maksas.

2. Dalībvalstis:

a) veic visus vajadzīgos pasākumus, lai novērstu to, ka tiesības uz piemaksu tiek nodotas ārpus augsta riska apgabaliem vai reģioniem, kur liellopu un teļa gaļas ražošana ir īpaši svarīga vietējai ekonomikai;

b) var paredzēt, lai tiesību nodošana bez saimniecības nodošanas notiktu tieši starp ražotājiem vai lai tā tiktu veikta ar valsts rezerves starpniecību.

3. Dalībvalstis var atļaut, pirms datuma, kas vēl tiks noteikts, tiesību uz piemaksām daļas pagaidu nodošanu, kas nav paredzēta izmantošanai ražotājam, kas ir to turētājs.

4. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

Tādi sīki izstrādāti noteikumi var it īpaši attiekties uz:

— noteikumiem, kas ļauj dalībvalstīm risināt jautājumus saistībā ar tiesību uz piemaksām nodošanu no to ražotāju puses, kas nav tās zemes īpašnieki, uz kuras atrodas viņu saimniecības, un

— konkrētiem noteikumiem attiecībā uz minimālo skaitu, kas var veidot daļējas nodošanas objektu.

9. pants

1. Katra dalībvalsts saglabā valsts rezervi tiesībām uz piemaksu par zīdītājgovīm.

2. Jebkuras tiesības uz piemaksu, kas ir atsauktas, ievērojot 8. panta 1. punktu vai citus Kopienas noteikumus, pievieno valsts rezervei, neskarot 7. panta 4. punktu.

3. Dalībvalstis izmanto savas valsts rezerves, lai šo rezervju ietvaros piešķirtu tiesības uz piemaksu, it īpaši jaunajiem ražotājiem, jaunajiem lauksaimniekiem un pārējiem prioritārajiem ražotājiem.

4. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā. Šie noteikumi attiecas konkrēti uz:

— pasākumiem, kas piemērojami, ja dalībvalstī netiek izmantota valsts rezerve,

— pasākumiem attiecībā uz neizmantotajām tiesībām uz piemaksu, kas ir atdotas valsts rezervei.

10. pants

1. Atkāpjoties no 6. panta 3. punkta, dalībvalstis, kur vairāk nekā 60 % zīdītājgovju un telīšu tiek turētas kalnainos apvidos, Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1257/1999 par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai, kas groza un atceļ dažas regulas [1], 18. panta nozīmē, var nolemt pārvaldīt piemaksas piešķiršanu par telēm atsevišķi no šīs pašas piemaksas piešķiršanas par zīdītājgovīm, ievērojot attiecīgās dalībvalsts noteikto atsevišķo valsts maksimālo apjomu ierobežojumus.

Šāds atsevišķs valsts maksimālais apjoms nepārsniedz 20 % no attiecīgās dalībvalsts valsts maksimālā apjoma, kas noteikts šīs regulas II pielikumā. Tādu valsts maksimālo apjomu samazina par summu, kas ir vienāda ar atsevišķo valsts maksimālo apjomu.

Ja dalībvalstī, kas īsteno pilnvaras saskaņā ar 1. punktu, kopējais telīšu skaits, par kurām ir iesniegts pieteikums un kuras atbilst piemaksas par zīdītājgovīm piešķiršanas nosacījumiem, pārsniedz atsevišķos valsts maksimālos apjomus, tad atbilstīgo telīšu skaitu uz ražotāju un par konkrēto gadu proporcionāli samazina.

2. Šajā pantā ņem vērā tikai tās teles, kas pieder gaļas šķirnei vai kas ir iegūtas no krustojuma ar gaļas šķirni.

3. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

4. apakšiedaļa

Piemaksa par nokaušanu

11. pants

1. Ražotājs, kurš savā saimniecībā tur liellopus, iesniedzot pieteikumu, var pretendēt uz piemaksu par nokaušanu. To piešķir par piemērotu dzīvnieku nokaušanu vai par to eksportu uz trešām valstīm, ievērojot valsts maksimālo apjomu, kas vēl tiks noteikts.

Piemaksai par nokaušanu atbilstīgi ir šādi dzīvnieki:

a) buļļi, vērši, govis un teles no astoņu mēnešu vecuma;

b) teļi, kuri ir vecāki par vienu mēnesi, bet jaunāki par septiņiem mēnešiem, un kuru liemeņa svars ir mazāks par 160 kilogramiem,

ar noteikumu, ka ražotājs tos ir turējis tādu laika posmu, kas vēl jānosaka.

2. Piemaksas summu nosaka šādi:

a) par katru piemērotu dzīvnieku, kā precizēts 1. punkta a) apakšpunktā:

— EUR 27 par 2000. kalendāro gadu,

— EUR 53 par 2001. kalendāro gadu,

— EUR 80 par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem kalendārajiem gadiem;

b) par katru piemērotu dzīvnieku, kā precizēts 1. punkta b) apakšpunktā:

— EUR 17 par 2000. kalendāro gadu,

— EUR 33 par 2001. kalendāro gadu,

— EUR 50 par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem kalendārajiem gadiem.

3. Valsts maksimālo apjomu, kas minēts 1. punktā, nosaka katrai dalībvalstij un atsevišķi abām dzīvnieku kategorijām, kas precizētas tā a) un b) apakšpunktā. Katrs maksimālais apjoms ir vienāds ar dzīvnieku skaitu katrā no šīm divām kategorijām, kas attiecīgajā dalībvalstī tika nokauti 1995. gadā un kam ir pieskaitīts to dzīvnieku skaits, kas tika eksportēti uz trešām valstīm saskaņā ar Eiropas Kopienu Statistikas biroja datiem vai jebkuriem citiem publicētiem oficiālajiem statistikas datiem par to gadu, ko pieņem Komisija.

4. Ja kādā noteiktā dalībvalstī kopējais dzīvnieku skaits, par kuriem ir iesniegts pieteikums attiecībā uz vienu no divām dzīvnieku kategorijām, kas precizētas 1. punkta a) vai b) apakšpunktā, un kuri atbilst piemaksas par nokaušanu piešķiršanas nosacījumiem, pārsniedz valsts maksimālo apjomu, kas ir noteikts tai kategorijai, tad visu atbilstīgo dzīvnieku skaitu tajā kategorijā attiecībā uz katru ražotāju un par konkrēto gadu proporcionāli samazina.

5. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

[1] OV L 160, 26.6.1999., 80. lpp.

5. apakšiedaļa

Ganāmpulka blīvums

12. pants

1. Kopējo dzīvnieku skaitu, par ko var gūt labumu no īpašajām piemaksām un piemaksām par zīdītājgovīm, ierobežo, piemērojot ganāmpulka blīvumu saimniecībā, attiecībā uz divu ganāmpulka vienību (GV) par hektāru un kalendāro gadu. Šo ganāmpulka blīvumu izsaka GV skaitā par lopbarības platības vienību saimniecībā, kas tiek lietota tajā esošo dzīvnieku barošanai. Ražotāju tomēr var atbrīvot no ganāmpulka blīvuma piemērošanas, ja dzīvnieku skaits, ko tur viņa saimniecībā un kas jāņem vērā, lai noteiktu ganāmpulka blīvumu, nav vairāk kā 15 GV.

2. Lai noteiktu ganāmpulka blīvumu saimniecībā, ņem vērā:

a) vīriešu dzimuma liellopus, zīdītājgovis un teles, aitas un/vai kazas, par kurām ir iesniegts piemaksas pieteikums, kā arī piena govis, kas vajadzīgas, lai saražotu kopējo piena salīdzināmo daudzumu, kas iedalīts ražotājam. Dzīvnieku skaitu pārvērš GV, atsaucoties uz pārrēķinu tabulu III pielikumā;

b) lopbarības platību, kas nozīmē to saimniecības platību, kas visu kalendāro gadu ir pieejama liellopu un aitu, un/vai kazu audzēšanai. Lopbarības platība neietver:

— ēkas, mežus, dīķus, takas,

— platības, ko izmanto citām kultūrām, par kurām var pretendēt uz Kopienas atbalstu, vai pastāvīgajām kultūrām, vai dārzkopības kultūrām, izņemot pastāvīgās ganības, par kurām maksājumi par platību ir piešķirti, ievērojot šīs regulas 17. pantu un Regulas (EK) Nr. 1255/1999 19. pantu,

— platības, par ko var pretendēt uz atbalsta sistēmu, kas noteikta dažu laukaugu ražotājiem, kuru izmanto atbalsta sistēmā par žāvētu lopbarību, vai uz ko attiecas valsts vai Kopienas programma par zemes atstāšanu atmatā.

Lopbarības platība ietver platības, kuras izmanto kopīgi, un platības, kurās audzē jauktas kultūras.

3. Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus. Šie noteikumi īpaši attiecas uz to, kas:

— saistīts ar platībām, kuras izmanto kopīgi, un platībām, kurās audzē jauktas kultūras,

— ļauj novērst nepareizu ganāmpulka blīvuma piemērošanu.

6. apakšiedaļa

Ekstensifikācijas maksājums

13. pants

1. Ražotāji, kas saņem īpašo piemaksu un/vai piemaksu par zīdītājgovīm, var pretendēt uz ekstensifikācijas maksājumu.

2. Ekstensifikācijas maksājums ir EUR 100 par piešķirto īpašo piemaksu un piemaksu par zīdītājgovīm ar noteikumu, ka attiecībā uz konkrēto kalendāro gadu ganāmpulka blīvums attiecīgajā saimniecībā ir mazāks vai vienāds ar 1,4 GV uz hektāru.

Dalībvalstis tomēr var lemt par šādu ekstensifikācijas maksājumu piešķiršanu:

a) par 2000. un 2001. kalendāro gadu – EUR 33 par ganāmpulka blīvumu 1,6 GV uz hektāru vai vairāk, bet mazāk nekā 2,0 GV uz hektāru vai 2,0 GV uz hektāru, un EUR 66 par ganāmpulka blīvumu, kas ir mazāks nekā 1,6 GV uz hektāru;

b) par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem gadiem – EUR 40 par ganāmpulka blīvumu 1,4 LU uz hektāru vai vairāk, bet mazāk nekā 1,8 GV uz hektāru vai 1,8 GV uz hektāru, un EUR 80 par ganāmpulka blīvumu, kas ir mazāks nekā 1,4 GV uz hektāru.

3. 2. punkta piemērošanas nolūkā:

a) atkāpjoties no 12. panta 2. punkta a) apakšpunkta, saimniecības ganāmpulka blīvumu nosaka, ņemot vērā vīriešu dzimuma liellopus, govis un teles, kas tur atrodas attiecīgā kalendārā gada laikā, kā arī aitas un/vai kazas, par kurām ir iesniegti piemaksu pieteikumi par to pašu kalendāro gadu. Dzīvnieku skaitu pārvērš GV, atsaucoties uz pārrēķinu tabulu III pielikumā;

b) neskarot 12. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešo ievilkumu, platības, ko izmanto laukaugu audzēšanai, kā noteikts Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1251/1999, ar kuru ir izveidota atbalsta sistēma noteiktu laukaugu audzētājiem [1], I pielikumā, neuzskata par "lopbarības platību";

[1] OV L 160, 26.6.1999., 1. lpp.

c) lopbarības platību, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu ganāmpulka blīvumu, vismaz 50 % veido ganību zeme. "Ganību zemi" definē dalībvalstis. Definīcija ietver vismaz tādu kritēriju, ka ganību zeme ir pļavu platības, ko, ņemot vērā vietējo lauksaimniecības praksi, atzīst par paredzētām liellopu un/vai aitu ganībām. Tas tomēr neizslēdz jauktas ganību zemes izmantošanas iespēju tajā pašā gadā (ganības, siens, zāles skābbarība).

4. Neskarot ganāmpulka blīvuma prasības, kas noteiktas 2. punktā, to dalībvalstu ražotāji, kur vairāk nekā 50 % piena ražošanas notiek kalnainos apvidos Regulas (EK) Nr. 1257/1999 18. panta nozīmē un kuru saimniecības atrodas šādos apvidos, var saņemt ekstensifikācijas maksājumus, kā noteikts 2. punktā, par piena govīm, kas šādos apvidos tiek turētas.

5. Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, Komisija:

— pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus,

— ja nepieciešams, pielāgo summas, kas noteiktas 2. punktā, īpaši ņemot vērā to dzīvnieku skaitu, par ko gūst labumu no maksājuma par iepriekšējo kalendāro gadu.

2. iedaļa

Papildu maksājumi

14. pants

1. Dalībvalstis ik gadu veic papildu maksājumus ražotājiem savā teritorijā tādā kopējā apjomā, kas noteikts IV pielikumā. Šādus maksājumus veic, ievērojot objektīvus kritērijus, kas īpaši ietver attiecīgās ražošanas struktūras un apstākļus, un tādā veidā, lai nodrošinātu vienādu attieksmi pret ražotājiem un izvairītos no tirgus un konkurences izkropļojumiem. Turklāt šādi maksājumi nav saistīti ar tirgus cenu svārstībām.

2. Papildu maksājumus var veikt, maksājot par katru dzīvnieku (15. pants) un/vai par platību (17. pants).

15. pants

1. Maksājumus par katru dzīvnieku var piešķirt par:

a) vīriešu dzimuma liellopiem;

b) zīdītājgovīm;

c) piena govīm;

d) telēm.

2. Maksājumus par katru dzīvnieku var piešķirt kā papildu summas par nokaušanas piemaksas vienību, kā noteikts 11. pantā, izņemot par teļiem. Pārējos gadījumos maksājumu par katru dzīvnieku piešķiršana ir pakļauta:

a) īpašiem nosacījumiem, kas ir noteikti 16. pantā;

b) īpašām ganāmpulka blīvuma prasībām, kas jānosaka dalībvalstīm.

3. Īpašās ganāmpulka blīvuma prasības nosaka šādi:

— pamatojoties uz lopbarības platību, kas minēta 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā, izņemot platības, par kurām ir piešķirti maksājumi par platību saskaņā ar 17. pantu,

— īpaši ņemot vērā attiecīgā ražošanas veida ietekmi uz apkārtējo vidi, zemes, ko izmanto liellopu audzēšanai, ekoloģisko jutīgumu un pasākumus, kas ir ieviesti, lai nostabilizētu vai uzlabotu šīs zemes ekoloģisko jutīgumu.

16. pants

1. Maksājumus par vīriešu dzimuma liellopiem var piešķirt katru kalendāro gadu par tādu dzīvnieku skaitu, kas dalībvalstī:

— ir vienāds ar attiecīgās dalībvalsts reģionālo maksimālo apjomu, kas ir noteikts I pielikumā, vai

— ir vienāds ar vīriešu dzimuma liellopu skaitu, par ko tika piešķirtas piemaksas 1997. gadā, vai

— ir vienāds ar nokauto vīriešu dzimuma liellopu vidējo skaitu 1997., 1998. un 1999. gadā, kas izriet no Eiropas Kopienu Statistikas biroja datiem par tiem gadiem vai no jebkuriem citiem publicētiem oficiāliem statistikas datiem par tiem gadiem, ko atzīst Komisija.

Dalībvalstis var arī paredzēt vīriešu dzimuma liellopu skaita ierobežojumu saimniecībā, kas jānosaka dalībvalstij uz valsts vai reģionālā pamata.

Atbilstīgi ir tikai vīriešu dzimuma liellopi no astoņu mēnešu vecuma. Ja maksājumi par katru dzīvnieku tiek veikti nokaušanas laikā, tad dalībvalstis var nolemt aizvietot šo nosacījumu ar nosacījumu, ka minimālajam liemeņa svaram ir jābūt vismaz 180 kilogramiem.

2. Maksājumus par katru zīdītājgovi un teli, par ko ir tiesības pretendēt uz piemaksām par zīdītājgovīm saskaņā ar 6. panta 4. punktu un 10. pantu, var piešķirt tikai kā papildu summu par piemaksas par zīdītājgovīm vienību, kā noteikts 6. panta 4. punktā.

3. Maksājumus par katru piena govi var piešķirt tikai kā summu par tonnu salīdzināmā daudzuma, kas ir piemērots piemaksai un kas ir pieejams saimniecībā, ko nosaka saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1255/1999 16. panta 3. punktu.

15. panta 2. punkta b) apakšpunktu nepiemēro.

4. Maksājumus par katru teli, par ko nav minēts 2. punktā, var piešķirt katrai dalībvalstij un par kalendāro gadu par tādu telīšu skaitu, kas nepārsniedz vidējo nokauto telīšu skaitu 1997., 1998. un 1999. gadā pēc Eiropas Kopienu Statistikas biroja datiem par tiem gadiem vai pēc jebkuriem citiem publicētiem oficiāliem statistikas datiem par tiem gadiem, ko atzīst Komisija.

17. pants

1. Maksājumus par platību piešķir par hektāru šādu pastāvīgo ganību:

a) kuras ir pieejamas ražotājam attiecīgajā kalendārajā gadā;

b) kuras neizmanto, lai sasniegtu atbilstību īpašajām ganāmpulka blīvuma prasībām, kas minētas 15. panta 3. punktā, un

c) attiecībā uz kurām par to pašu gadu netiek prasīti maksājumi saskaņā ar atbalsta sistēmu, kas noteikta dažu laukaugu ražotājiem saskaņā ar atbalsta sistēmu par žāvētu lopbarību un saskaņā ar Kopienas atbalsta režīmiem citām pastāvīgajām kultūrām vai dārzkopības kultūrām.

2. Pastāvīgo ganību platība reģionā, par kuru ir tiesības piešķirt maksājumus par platību, nepārsniedz attiecīgo reģionālo pamata platību.

Reģionālās pamata platības nosaka dalībvalstis, pielīdzinot tās vidējam skaitlim no pastāvīgo ganību hektāriem, kas ir pieejami liellopu audzēšanai 1995., 1996. un 1997. gadā.

3. Maksimālais maksājums par platību par hektāru, ko var piešķirt, ieskaitot maksājumus par platību, ko piešķir, ievērojot Regulas (EK) Nr. 1255/1999 19. pantu, nepārsniedz:

— EUR 210 par 2000. kalendāro gadu,

— EUR 280 par 2001. kalendāro gadu,

— EUR 350 par 2002. kalendāro gadu un turpmākajiem kalendārajiem gadiem.

18. pants

Līdz 2000. gada 1. janvārim dalībvalstis iesniedz Komisijai sīku informāciju par savas valsts pasākumiem attiecībā uz papildu maksājumu piešķiršanu. Par jebkurām izmaiņām šajos pasākumos tiek paziņots Komisijai ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc to pieņemšanas.

19. pants

Līdz 2004. gada 1. aprīlim dalībvalstis iesniedz Komisijai sīki izstrādātus ziņojumus par šīs iedaļas īstenošanu.

Līdz 2005. gada 1. janvārim Komisija izvērtē šīs iedaļas īstenošanu un pārbauda Kopienas līdzekļu sadali starp dalībvalstīm, kā paredzēts IV pielikumā, īpaši ņemot vērā dalībvalstu dalības attīstību Kopienas liellopu gaļas ražošanā. Ja nepieciešams, tad Komisija iesniedz Padomei attiecīgus ierosinājumus.

20. pants

Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šīs iedaļas piemērošanas noteikumus.

3. IEDAĻA

Kopīgie noteikumi

21. pants

Lai varētu pretendēt uz tiešajiem maksājumiem saskaņā ar šo nodaļu, dzīvniekam ir jābūt identificētam un reģistrētam saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 820/97.

22. pants

1. Tiešos maksājumus saskaņā ar šo nodaļu, izņemot desezonalizācijas piemaksu, izmaksā, tiklīdz tiek veiktas pārbaudes, bet ne agrāk kā tā kalendārā gada 16. oktobrī, par kuru ir iesniegts pieteikums.

2. Izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus:

— tiešos maksājumus saskaņā ar šo nodaļu veic ne vēlāk kā nākamā gada 30. jūnijā pēc tā kalendārā gada, par kuru ir iesniegts maksājuma pieteikums,

— desezonalizācijas piemaksu piešķir, tiklīdz ir veiktas pārbaudes, un ne vēlāk kā tā kalendārā gada 15. oktobrī, par kuru ir iesniegts pieteikums.

23. pants

1. Ja tādu vielu atliekas, kas ir aizliegtas saskaņā ar Padomes Direktīvu 96/22/EK ([1]), vai tādu vielu atliekas, kas ir atļautas saskaņā ar iepriekš minēto tiesību aktu, bet tiek izmantotas nelegāli, tiek atklātas, atbilstoši Direktīvas 96/23/EK ([2]) attiecīgajiem noteikumiem, dzīvniekā, kas pieder ražotāja liellopu ganāmpulkam, vai ja neatļauta viela vai produkts vai viela vai produkts, kas ir atļauta saskaņā ar Padomes Direktīvu 96/22/EK, bet tiek turēta nelikumīgi, jebkurā veidā tiek atrasta ražotāja saimniecībā, tad ražotāju šajā atklāšanas kalendārajā gadā izslēdz no to summu saņemšanas, kas paredzētas saskaņā ar šo iedaļu.

Ja notiek atkārtots pārkāpums, tad izslēgšanas perioda ilgumu atkarībā no pārkāpuma smaguma var pagarināt līdz pieciem gadiem no tā gada, kad tika atklāts atkārtotais pārkāpums.

2. Ja dzīvnieku īpašnieks vai turētājs pārbaužu laikā vai to paraugu ņemšanas laikā, kas ir vajadzīgi, lai piemērotu valsts atkritumu kontroles programmas, vai kad tiek veikta izmeklēšana vai pārbaudes, kas paredzētas saskaņā ar Direktīvu 96/23/EK, rada šķēršļus, tad piemēro 1. punktā paredzētās sankcijas.

3. Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus.

([1]) Padomes 1996. gada 29. aprīļa Direktīva 96/22/EK, ar ko aizliedz lopkopībā lietot dažas vielas ar hormonālu, tireostatisku vai beta antagonistu iedarbību un ar ko atceļ direktīvas 81/602/EEK, 88/146/EEK un 88/299/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.).

([2]) Padomes 1996. gada 29. aprīļa Direktīva 96/23/EK, ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvos dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ direktīvas 85/358/EEK un 86/469/EEK un lēmumus 89/187/EEK un 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).

24. pants

Tiešo maksājumu summas, kas noteiktas 1. un 2. iedaļā, var grozīt, ņemot vērā ražošanas, ražīguma un tirgu attīstību, saskaņā ar procedūru, kas noteikta Līguma 37. panta 2. punktā.

25. pants

Izdevumus, kas radušies, piešķirot tiešos maksājumus, kas paredzēti šajā nodaļā, uzskata par intervences pasākumiem Regulas (EK) Nr. 1258/1999 2. panta 2. punkta nozīmē.

2. NODAĻA

UZGLABĀŠANA PRIVĀTAJĀS NOLIKTAVĀS UN VALSTS REZERVĒ

26. pants

1. No 2002. gada 1. jūlija par atbalsta piešķiršanu privātai uzglabāšanai var lemt, ja vidējā reģistrētā Kopienas tirgus cena, pamatojoties uz Kopienas skalu pieaugušu liellopu liemeņu klasifikācijai, kas paredzēta Regulā (EEK) Nr. 1208/81 (turpmāk tekstā – "Kopienas skala"), ir un šķietami arī saglabāsies mazāka par 103 % no pamata cenas.

2. R3 kategorijas vīriešu dzimuma liellopu liemeņu pamata cena Kopienas skalā tiek noteikta EUR 2 224 par tonnu.

3. Atbalstu privātajai uzglabāšanai var piešķirt par svaigu vai atdzesētu pieaugušu liellopu gaļu, kas ir liemeņu, liemeņu pušu, kompensēto liemeņa ceturtdaļu, priekšējo liemeņa ceturtdaļu vai pakaļējo liemeņa ceturtdaļu formā, kas klasificētas saskaņā ar Kopienas skalu.

4. Padome, rīkojoties saskaņā ar procedūru, kas noteikta Līguma 37. panta 2. punktā, var:

— grozīt pamata cenu, īpaši ņemot vērā vajadzību noteikt šo cenu tādā līmenī, kas veicina tirgus cenu stabilizēšanos, tomēr nenovedot pie strukturālo pārpalikumu veidošanos Kopienā,

— grozīt produktu sarakstu, kas minēts 3. punktā, kas var būt privātās uzglabāšanas atbalsta objekts.

5. Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus un lemj par atbalsta piešķiršanu privātai uzglabāšanai.

27. pants

1. No 2002. gada 1. jūlija valsts intervenci uzsāk, ja divu secīgu nedēļu ilgā laika posmā vidējā tirgus cena, kas reģistrēta, pamatojoties uz Kopienas skalu, kas paredzēta Regulā (EEK) Nr. 1208/81, kādā dalībvalstī vai kādas dalībvalsts reģionā nokrītas zem EUR 1 560 par tonnu, un šādā gadījumā intervences aģentūras var iepirkt vienu vai vairākas kategorijas, kvalitātes vai kvalitāšu grupas, kas vēl jānosaka, svaigas vai atdzesētas Kopienas izcelsmes gaļas, uz ko attiecas KN kods 0201 10 00 un kodi 0201 20 20 – 0201 20 50.

2. Iepirkumiem saskaņā ar 1. punktu drīkst pieņemt tikai tos atbilstīgos piedāvājumus, kas ir vienādi ar vai mazāki par vidējo tirgus cenu, kas reģistrēta kādā dalībvalstī vai dalībvalsts reģionā un palielināta par summu, kas jānosaka, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem.

3. Iepirkuma cenas un intervencei pieņemtos daudzumus nosaka konkursa kārtībā un īpašos apstākļos tos drīkst noteikt katrai dalībvalstij vai dalībvalsts reģionam, pamatojoties uz reģistrētajām vidējām tirgus cenām. Konkursa kārtība nodrošina vienlīdzīgu pieeju visām ieinteresētajām personām. Tos paziņo, pamatojoties uz specifikācijām, kas jānosaka, vajadzības gadījumā ņemot vērā komerciālās struktūras.

4. Saskaņā ar 43. pantā paredzēto procedūru:

— nosaka produktus, to produktu kategorijas, kvalitātes vai kvalitāšu grupas, kas ir atbilstīgas intervencei,

— nosaka iepirkuma cenas un daudzumus, ko pieņem intervencei,

— nosaka palielinājuma summu, kas minēta 2. punktā,

— pieņem sīki izstrādātus noteikumus šā panta piemērošanai,

— pieņem visus pagaidu pasākumus, kas vajadzīgi, lai ieviestu šādu kārtību.

Komisija lemj par:

— iepirkšanas sākumu, ja divu secīgu nedēļu laikā ir spēkā nosacījumi, kas minēti 1. punktā,

— iepirkšanas beigām, ja nosacījumi, kas minēti 1. punktā, vismaz vienu nedēļu vairs nav spēkā.

28. pants

1. Produktu, ko iepirkušas intervences aģentūras saskaņā ar šīs regulas 27. un 47. panta un Regulas (EEK) Nr. 805/68 5. un 6. panta noteikumiem, pārdošana notiek tādā veidā, lai izvairītos no jebkuriem tirgus traucējumiem un nodrošinātu vienlīdzīgu pieeju precēm un vienlīdzīgu attieksmi pret pircējiem.

2. Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus, it īpaši attiecībā uz pārdošanas cenām, uz nosacījumiem par izvešanu no noliktavas un, vajadzības gadījumā, uz intervences aģentūru iepirkto produktu apstrādi.

II SADAĻA

TIRDZNIECĪBA AR TREŠĀM VALSTĪM

29. pants

1. Importējot Kopienā jebkuru 1. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto produktu, ir jāuzrāda importa licence.

Importējot Kopienā jebkuru 1. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto produktu un eksportējot no Kopienas jebkuru 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minēto produktu, jāuzrāda importa vai eksporta licences.

Licences izsniedz dalībvalstis jebkuram pieteikuma iesniedzējam neatkarīgi no tā, kurā vietā Kopienā viņš veic uzņēmējdarbību, un neierobežojot pasākumus, kas veikti, lai piemērotu 32. un 33. pantu.

Importa un eksporta licences ir derīgas visā Kopienā. Šādas licences izsniegšana ir pakļauta nodrošinājuma iemaksai, kas garantē, ka produkti tiek importēti vai eksportēti licences derīguma termiņa laikā, un, izņemot *force majeure* gadījumus, nodrošinājumu zaudē, ja viss imports vai eksports vai daļa importa vai eksporta netiek veikta vai arī ja tas šajā laika posmā tiek veikts tikai daļēji.

2. Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus. Tādi noteikumi var attiekties konkrēti uz:

a) licenču derīguma termiņu;

b) to produktu sarakstu, kuriem saskaņā ar 1. punkta otro daļu tiek prasītas importa vai eksporta licences.

30. pants

Ja vien šajā regulā nav paredzēts citādi, tad produktiem, kas uzskaitīti 1. pantā, piemēro kopējā muitas tarifa muitas nodokļu likmes.

31. pants

1. Lai novērstu vai neitralizētu negatīvo ietekmi uz Kopienas tirgu, kas var notikt dažu produktu, kas uzskaitīti 1. pantā, importa dēļ, viena vai vairāku šādu produktu importu saskaņā ar muitas nodokļa likmi, kas noteikta 30. pantā, pakļauj papildu ievedmuitas maksājumam, ja ir izpildīti nosacījumi, kas noteikti Lauksaimniecības līguma, kas noslēgts saskaņā ar Līguma 300. pantu daudzpusējo tirdzniecības sarunu Urugvajas kārtas laikā, 5. pantā, izņemot gadījumus, kad šāds imports, visticamāk, neradīs traucējumus Kopienas tirgū, vai arī ja sekas būtu neproporcionālas nodomātajam mērķim.

2. Sliekšņa cenas, zem kurām drīkst uzlikt papildu nodokli, ir tās, ko Kopiena ir nosūtījusi Pasaules Tirdzniecības organizācijai.

Sliekšņa apjomus, kas jāpārsniedz, lai varētu uzlikt papildu ievedmuitu, nosaka, īpaši pamatojoties uz importu Kopienā trijos gados pirms tā gada, kurā rodas vai varētu rasties negatīvās sekas, kas minētas 1. punktā.

3. Importa cenas, kas jāņem vērā, lai uzliktu papildu ievedmuitu, nosaka, pamatojoties uz konkrētā sūtījuma *cif* importa cenām.

Tādēļ *cif* cenas pārbauda, salīdzinot tās ar konkrētā produkta vidējām cenām pasaules tirgū vai šā produkta cenām Kopienas importa tirgū.

4. Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus. Ar šādiem sīki izstrādātiem noteikumiem precizē konkrēti:

a) produktus, kuriem saskaņā ar Lauksaimniecības līguma 5. panta noteikumiem drīkst piemērot papildu ievedmuitu;

b) pārējos kritērijus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu 1. punkta piemērošanu saskaņā ar Lauksaimniecības līguma 5. pantu.

32. pants

1. Tarifu kvotas 1. pantā uzskaitītajiem produktiem, kas izriet no līgumiem, kas noslēgti saskaņā ar Līguma 300. pantu vai no jebkura cita Padomes tiesību akta, nosaka un piešķir Komisija saskaņā ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas pieņemti saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

Attiecībā uz importa kvotu 50 000 tonnu saldētas gaļas, uz ko attiecas KN kodi 0202 20 30, 0202 30 un 0206 29 91 un kas ir paredzēta pārstrādei, Padome, pēc Komisijas priekšlikuma pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, var nolemt, ka visa kvota vai tās daļa attiecas uz līdzvērtīgiem daudzumiem kvalitatīvas gaļas, piemērojot konversijas likmi 4,375.

2. Kvotas piešķir, piemērojot vienu no šādām metodēm vai to kombināciju:

— metodi, kas pamatota uz pieteikumu iesniegšanas hronoloģisko secību (pēc principa "rindas kārtībā"),

— sadales metodi proporcionāli daudzumiem, kas tika pieprasīti, iesniedzot pieteikumus (izmantojot "vienlaicīgas pārbaudes" metodi),

— metodi, kas pamatota uz tradicionālo tirdzniecības modeļu apsvērumiem (izmantojot "tradicionālo importētāju/jaunpienācēju" metodi).

Var pieņemt citas atbilstošas metodes.

Tām ir jānovērš jebkura diskriminācija starp ieinteresētajiem uzņēmējiem.

3. Pieņemtā pārvaldības metode vajadzības gadījumā pienācīgi ņem vērā Kopienas tirgus piedāvājuma prasības un vajadzību aizsargāt šā tirgus līdzsvaru, vienlaikus izmantojot metodes, kas pagātnē, iespējams, ir piemērotas kvotām, kuras atbilst 1. punktā minētajām, neierobežojot tiesības, kas izriet no līgumiem, kas noslēgti tirdzniecības sarunu Urugvajas kārtas laikā.

4. Ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas minēti 1. punktā, paredz ikgadējās kvotas, kas, ja nepieciešams, ir vienmērīgi sadalītas pa visu gadu, un nosaka administratīvo metodi, kas jāizmanto, un vajadzības gadījumā ietver:

a) garantijas, kas attiecas uz produkta dabu, pirmavotu un izcelsmi, un

b) tā dokumenta atzīšanu, ko izmanto a) apakšpunktā minēto garantiju pārbaudei, un

c) nosacījumus, ar kādiem tiek izsniegtas importa licences, un to derīguma termiņu.

33. pants

1. Tādā mērā, kā nepieciešams, lai ļautu eksportēt produktus, kas uzskaitīti 1. pantā, pamatojoties uz tādu produktu kursu vai cenām pasaules tirgū un apjomā, kas izriet no līgumiem, kas noslēgti saskaņā ar Līguma 300. pantu, starpību starp tādiem kursiem vai cenām un Kopienas cenām var segt ar eksporta kompensācijām.

2. Metode, kas jāpieņem, lai iedalītu daudzumus, kuri drīkst tikt eksportēti ar kompensāciju, ir metode, kura:

a) ir vispiemērotākā produkta raksturam un situācijai konkrētajā tirgū, kas ļauj visefektīvāk izmantot pieejamos resursus, ņemot vērā Kopienas eksportu efektivitāti un struktūru, neradot tomēr diskrimināciju starp lielajiem un mazajiem uzņēmējiem;

b) ir vismazāk apgrūtinoša uzņēmējiem no administratīvo prasību viedokļa;

c) nepieļauj nekādu diskrimināciju starp ieinteresētajiem uzņēmējiem.

3. Kompensācijas ir vienādas visā Kopienā.

Tās var mainīties atkarībā no galamērķa, ja situācija pasaules tirgū vai dažu tirgu īpašās prasības rada šādu nepieciešamību.

Kompensācijas nosaka Komisija saskaņā ar procedūru, kas paredzēta 43. pantā. Kompensācijas drīkst noteikt:

a) ar regulāriem intervāliem;

b) papildu un ierobežotiem daudzumiem, sarīkojot konkursu par tiem produktiem, kuriem tāda kārtība šķiet piemērota.

Izņemot gadījumus, kad to nosaka konkursa kārtībā, produktu sarakstu, par kuriem tiek piešķirta eksporta kompensācija, un šādas kompensācijas apjomu nosaka vismaz vienu reizi trijos mēnešos. Kompensācijas apjoms tomēr var palikt nemainīgs ilgāk nekā trīs mēnešus, un, ja nepieciešams, tad Komisija intervences laikā pēc kādas dalībvalsts lūguma vai pēc pašas Komisijas iniciatīvas var to grozīt.

4. Nosakot eksporta kompensācijas, ņem vērā šādus aspektus:

a) esošo situāciju un nākotnes tendences attiecībā uz:

— liellopu un teļa gaļas nozares produktu cenām un pieejamību Kopienas tirgū,

— liellopu un teļa gaļas nozares produktu cenām pasaules tirgū;

b) liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgās organizācijas mērķus, kam ir jānodrošina cenu un tirdzniecības līdzsvars un dabīga attīstība šajā tirgū;

c) ierobežojumus, kas izriet no līgumiem, kas noslēgti saskaņā ar Līguma 300. pantu;

d) vajadzību izvairīties no Kopienas tirgus traucējumiem;

e) paredzētā eksporta ekonomisko aspektu.

Īpaši ņem vērā arī vajadzību radīt līdzsvaru starp Kopienas pamatproduktu izmantošanu tādu pārstrādātu preču ražošanā, ko eksportē uz trešām valstīm, un tādu produktu izmantošanu, ko importē no tām valstīm, kuras praktizē režīmu, kas saistīts ar ievešanu pārstrādei.

5. Nosakot Kopienas cenas, kas minētas 1. punktā, ņem vērā šādus aspektus:

— valdošās cenas reprezentatīvajos Kopienas tirgos,

— valdošās cenas attiecībā uz eksportu.

Nosakot starptautiskās tirdzniecības cenas, kas minētas 1. punktā, ņem vērā šādus aspektus:

— valdošās cenas trešo valstu tirgos,

— vislabvēlīgākās cenas, kas trešo valstu galamērķa tirgos ir importam no trešām valstīm,

— ražotāja cenas, kas ir reģistrētas trešās eksportētājās valstīs, vajadzības gadījumā ņemot vērā subsīdijas, ko piešķīrušas tādas valstis,

— Kopienas brīvās robežpiegādes cenas.

6. Kompensācijas piešķir tikai pēc pieteikuma un pēc attiecīgās eksporta licences uzrādīšanas.

7. Kompensācija, kas piemērojama 1. pantā minēto produktu eksportam, ir tā, kas ir piemērojama licences pieteikuma dienā, un, ja runa ir par diferencētu kompensāciju, tad tā, kas tiek piemērota tajā pašā dienā:

a) galamērķī, kas norādīts uz licences, vai

b) faktiskajā galamērķī, ja tas atšķiras no galamērķa, kas norādīts uz licences. Tādā gadījumā piemērojamais apjoms nedrīkst pārsniegt to apjomu, kas ir piemērojams galamērķī, kas ir norādīts uz licences.

Drīkst veikt atbilstošus pasākumus, lai novērstu šajā punktā paredzētā elastīguma ļaunprātīgu izmantošanu.

8. No 6. un 7. punkta drīkst atkāpties attiecībā uz tiem 1. pantā minētajiem produktiem, par kuriem maksā kompensāciju saskaņā ar pārtikas palīdzības programmām, drīkst atkāpties saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

9. Kompensāciju izmaksā, ja tiek iesniegti pierādījumi, ka:

— produkti ir Kopienas izcelsmes,

— produkti ir eksportēti no Kopienas un

— ja runa ir par diferencētu kompensāciju, ka produkti ir sasnieguši galamērķi, kurš ir norādīts licencē, vai citu galamērķi, par kuru ir noteikta kompensācija, neskarot 3. punkta b) apakšpunktu. Šim noteikumam drīkst izdarīt izņēmumus saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, ar noteikumu, ka ir izstrādāti nosacījumi, kas piedāvā līdzvērtīgas garantijas.

Turklāt kompensācijas maksājumi par dzīvu dzīvnieku eksportu ir pakļauti noteikumiem, kas ir paredzēti Kopienas tiesību aktos par dzīvnieku labturību un it īpaši par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā.

10. Neskarot 9. punkta pirmo ievilkumu, ja nav izņēmuma statusa, kas ir piešķirts saskaņā ar 43. pantā noteikto procedūru, tad nekādu eksporta kompensāciju nepiešķir par produktiem, ko importē no trešām valstīm un reeksportē uz trešām valstīm.

11. Apjoma ierobežojumu, kas izriet no līgumiem, kuri noslēgti saskaņā ar Līguma 300. pantu, ievērošanu nodrošina, pamatojoties uz eksporta licencēm, kas ir izsniegtas par salīdzināmiem laika posmiem, kas tajās paredzēti, ko piemēro attiecīgajiem produktiem. Kas attiecas uz to saistību izpildi, kas izriet no līgumiem, kuris noslēgti daudzpusējo tirdzniecības sarunu Urugvajas kārtas laikā, salīdzināmā laika posma beigas neietekmē eksporta licenču derīgumu.

12. Sīki izstrādātus noteikumus, kas jāievēro, piemērojot šo pantu, tajā skaitā noteikumus par eksportējamo daudzumu, kas nav piešķirti vai izmantoti, atkārtotu sadali, pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

Attiecībā uz 9. punkta pēdējo daļu sīki izstrādātie piemērošanas noteikumi var ietvert arī nosacījumus, kas attiecas konkrēti uz importu trešās valstīs.

34. pants

1. Tādā mērā, kā nepieciešams liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgās organizācijas pareizai darbībai, Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, pēc Komisijas priekšlikuma īpašos gadījumos var aizliegt pilnībā vai daļēji izmantot režīmu, kas saistīts ar ievešanu vai izvešanu pārstrādei, attiecībā uz produktiem, kas uzskaitīti 1. pantā.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, ja tomēr situācija, kas minēta 1. punktā, izrādās ārkārtīgi steidzama vai arī ja Kopienas tirgus tiek traucēts vai varētu tikt traucēts režīma, kas saistīts ar ievešanu vai izvešanu pārstrādei, dēļ, tad Komisija pēc kādas dalībvalsts lūguma vai pati pēc savas iniciatīvas lemj par vajadzīgajiem pasākumiem, par kuriem paziņo Padomei un dalībvalstīm, kuru spēkā esamības termiņš nevar pārsniegt sešus mēnešus un kuri ir nekavējoties piemērojami. Ja Komisija saņem pieprasījumu no kādas dalībvalsts, tad šī dalībvalsts pieņem lēmumu par to nedēļas laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

3. Par pasākumiem, ko ir nolēmusi Komisija, Padomei var paziņot jebkura dalībvalsts nedēļas laikā no dienas, kad par tiem tika paziņots. Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, var apstiprināt, grozīt vai atcelt Komisijas lēmumu. Ja Padome nav pieņēmusi lēmumu trīs mēnešu laikā, tad Komisijas lēmumu uzskata par atceltu.

35. pants

1. Vispārīgos noteikumus Kombinētās nomenklatūras interpretēšanai un sīki izstrādātos noteikumus tās piemērošanai piemēro to produktu tarifu klasifikācijai, uz kuriem attiecas šī regula, un tarifu nomenklatūru, kas izriet no šīs regulas piemērošanas, iekļauj kopējā muitas tarifā.

2. Izņemot gadījumus, kad šajā regulā vai noteikumos, kas pieņemti, to ievērojot, ir paredzēts citādi, tirdzniecībā ar trešām valstīm tiek aizliegts:

— iekasēt jebkuru maksu, kam ir muitas nodoklim līdzvērtīga ietekme,

— piemērot jebkuru kvantitatīvu ierobežojumu vai pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību.

36. pants

1. Ja importa vai eksporta dēļ Kopienas tirgū attiecībā uz vienu vai vairākiem produktiem, kas uzskaitīti 1. pantā, ir radušies vai arī draud rasties tādi nopietni traucējumi, kas var apdraudēt Līguma 33. pantā izklāstīto mērķu sasniegšanu, tad tirdzniecībā ar trešām valstīm var piemērot atbilstošus pasākumus, līdz šāds traucējums vai šāda traucējuma draudi ir novērsti.

Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, pēc Komisijas priekšlikuma pieņem vispārīgos šā punkta piemērošanas noteikumus un nosaka gadījumus un robežas, kurās dalībvalstis var pieņemt aizsargpasākumus.

2. Ja rodas situācija, kas minēta 1. punktā, tad Komisija pēc kādas dalībvalsts lūguma vai pati pēc savas iniciatīvas lemj par nepieciešamajiem pasākumiem un dalībvalstis tiek informētas par šādiem pasākumiem, kas ir piemērojami nekavējoties. Ja Komisija saņem pieprasījumu no kādas dalībvalsts, tad tā par to pieņem lēmumu trīs darba dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

3. Par pasākumiem, par kuriem ir nolēmusi Komisija, Padomei var paziņot jebkura dalībvalsts trīs darba dienu laikā no dienas, kad tās tika informētas. Padome sanāk nekavējoties. Tā, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, var grozīt vai atcelt minēto pasākumu viena mēneša laikā pēc dienas, kad Padomei par to tika paziņots.

4. Šo pantu piemēro, ņemot vērā saistības, kas izriet no līgumiem, kas noslēgti saskaņā ar Līguma 300. panta 2. punktu.

III SADAĻA

VISPĀRĪGIE NOTEIKUMI

37. pants

Dalībvalstis reģistrē liellopu un liellopu gaļas cenas, pamatojoties uz noteikumiem, kas jāizstrādā Komisijai saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

38. pants

1. Ja Kopienas tirgū tiek reģistrēts būtisks cenu kāpums vai kritums un pastāv iespēja, ka šī situācija varētu turpināties, līdz ar to radot traucējumus vai draudot radīt traucējumus tirgū, tad drīkst veikt nepieciešamos pasākumus.

2. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus pieņem Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

39. pants

Lai ņemtu vērā brīvas aprites ierobežojumus, kas var izrietēt no tādu pasākumu piemērošanas, kuru mērķis ir apkarot dzīvnieku slimību izplatīšanos, saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, var pieņemt ārkārtējus palīdzības pasākumus tirgum, ko ir skāruši šādi ierobežojumi. Tādus pasākumus drīkst veikt tikai tiktāl un tik ilgi, kamēr tas ir noteikti vajadzīgs tirgus palīdzībai.

40. pants

Izņemot gadījumus, kad šajā regulā ir noteikts citādi, Līguma 87., 88. un 89. pantu piemēro 1. pantā uzskaitīto produktu ražošanai un tirdzniecībai.

41. pants

Dalībvalstis un Komisija paziņo cita citai informāciju, kas vajadzīga šīs regulas ieviešanai. Paziņojamo informāciju nosaka saskaņā ar procedūru, kas paredzēta 43. pantā. Noteikumus šādas informācijas paziņošanai un izplatīšanai pieņem saskaņā ar to pašu procedūru.

42. pants

Liellopu un teļa gaļas pārvaldības komiteju (turpmāk tekstā – "Komiteja") izveido un sastāda dalībvalstu pārstāvji, un tās priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

43. pants

1. Gadījumos, kad ir jāseko šajā pantā noteiktajai procedūrai, priekšsēdētājs paziņo jautājumu Komitejai vai nu pēc savas iniciatīvas, vai pēc kādas dalībvalsts pārstāvja lūguma.

2. Komisijas pārstāvis iesniedz Komitejai pieņemamo pasākumu projektu. Komiteja izsaka savu atzinumu par projektu termiņā, ko var noteikt priekšsēdētājs atkarībā no jautājuma steidzamības. Gadījumos, kad Padomei ir jāpieņem lēmums pēc Komisijas priekšlikuma, atzinumu izsaka ar balsu vairākumu, kā noteikts Līguma 205. panta 2. punktā. Dalībvalstu pārstāvju balsis Komitejā vērtē tādā veidā, kā noteikts tajā pantā. Priekšsēdētājs nebalso.

3. a) Komisija pieņem pasākumus, ko piemēro nekavējoties;

b) tomēr, ja tādi pasākumi nesaskan ar Komitejas atzinumu, tad Komisija tos nekavējoties dara zināmus Padomei. Tādā gadījumā:

— Komisija var atlikt pašas nolemto pasākumu piemērošanu uz laika posmu, ne ilgāku par vienu mēnesi no šāda paziņojuma datuma,

— Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, var pieņemt atšķirīgu lēmumu tajā termiņā, kas minēts iepriekšējā ievilkumā.

44. pants

Komiteja var izskatīt jebkuru citu jautājumu, ko tai paziņo tās priekšsēdētājs, vai nu pēc savas iniciatīvas, vai pēc kādas dalībvalsts pārstāvja lūguma.

45. pants

Regulu (EK) Nr. 1258/1999 un noteikumus, kas pieņemti, to ieviešot, piemēro produktiem, kas uzskaitīti 1. pantā.

46. pants

Regula jāpiemēro tā, lai vienlaikus ņemtu vērā tos mērķus, kas izklāstīti Līguma 33. un 131. pantā.

IV SADAĻA

PĀREJAS UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

47. pants

1. Līdz 2002. gada 30. jūnijam produktus, kas minēti 2. punktā saistībā ar 26. panta 1. punktu, intervences aģentūras drīkst iepirkt saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti šajā pantā, lai novērstu vai mīkstinātu būtisku cenu kritumu.

2. Ja tiek izpildīti nosacījumi, kas noteikti 3. pantā, tad intervences aģentūras vienā vai vairākās dalībvalstīs vai kādas dalībvalsts reģionā iepērk vienu vai vairākas svaigas vai atdzesētas gaļas kategorijas, kvalitātes vai kvalitāšu grupas, kas ir noteiktas un kas ir Kopienas izcelsmes un uz ko attiecas KN kods 0201 10 00 un kodi no 0201 20 20 līdz 0201 20 50, to drīkst organizēt konkursa kārtībā ar mērķi nodrošināt saprātīgu tirgus palīdzību, ņemot vērā nokaušanu sezonālo gaitu.

Šādi iepirkumi nedrīkst būt vairāk kā 350 000 tonnu gadā un Kopienā kopumā.

Padome pēc Komisijas priekšlikuma var grozīt šo daudzumu, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu.

3. Par katru kvalitāti vai kvalitātes grupu, ko drīkst iepirkt, konkursa procedūru nosaka, kā paredzēts 8. punktā, kad vien kādā dalībvalstī vai dalībvalsts reģionā divu secīgu nedēļu laikā tiek izpildīti šādi divi nosacījumi:

— vidējā Kopienas tirgus cena, kas reģistrēta, pamatojoties uz Kopienas skalu pieaugušu liellopu liemeņu klasifikācijai, ir mazāka par 84 % no intervences cenas,

— vidējā tirgus cena, kas reģistrēta, pamatojoties uz minēto skalu, kādā dalībvalstī vai dalībvalstīs, vai kādas dalībvalsts reģionos ir mazāka par 80 % no intervences cenas.

Intervences cenu nosaka šādi:

— EUR 3 475 par tonnu laika posmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 30. jūnijam,

— EUR 3 242 par tonnu laika posmā no 2000. gada 1. jūlija līdz 2001. gada 30. jūnijam,

— EUR 3 013 par tonnu laika posmā no 2001. gada 1. jūlija līdz 2002. gada 30. jūnijam.

4. Konkursa priekšdarbus par vienu vai vairākām kvalitātēm vai kvalitāšu grupām aptur jebkurā no šādām divām situācijām:

— ja divu secīgu nedēļu laikā tie divi nosacījumi, kas minēti 3. punktā, vienlaicīgi vairs nav spēkā,

— ja intervences iepirkumi vairs nav piemēroti, ņemot vērā 2. punktā noteiktos kritērijus.

5. Intervenci uzsāk arī tad, ja divu secīgu nedēļu laikā Kopienas vidējā tirgus cena jauniem nekastrētiem vīriešu dzimuma dzīvniekiem, kas ir jaunāki par diviem gadiem, vai kastrētiem vīriešu dzimuma dzīvniekiem, kas reģistrēta, pamatojoties uz Kopienas skalu pieaugušu liellopu liemeņu klasifikācijai, nokrītas zem 78 % no intervences cenas, un ja kādā dalībvalstī vai kādas dalībvalsts reģionos vidējā tirgus cena jauniem nekastrētiem dzīvniekiem, kas ir jaunāki par diviem gadiem, vai kastrētiem vīriešu dzimuma dzīvniekiem, kas reģistrēta, pamatojoties uz Kopienas skalu pieaugušu liellopu liemeņu klasifikācijai, nokrītas zem 60 % no intervences cenas, un tādā gadījumā attiecīgās kategorijas tiek iepirktas tajās dalībvalstīs vai dalībvalsts reģionos, kur cenu līmenis ir zem šīs robežas.

Šai iepirkšanai, un neskarot 6. punktu, pieņem visus piedāvājumus.

Daudzumus, kas iepirkti, ievērojot šo punktu, neņem vērā, lai piemērotu iepirkumu maksimālo apjomu, kas minēts 2. punktā.

6. Tikai tos piedāvājumus, kas ir vienādi ar vai mazāki par vidējo tirgus cenu, kas reģistrēta kādā dalībvalstī vai kādas dalībvalsts reģionā un palielināta par summu, kas jānosaka, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, drīkst pieņemt saskaņā ar iepirkumu režīmiem, kas minēti 2. un 5. punktā.

7. Katras kvalitātes vai kvalitātes grupas, kas ir piemērota intervencei, iepirkuma cenas un daudzumus, ko pieņem intervencei, nosaka saskaņā ar konkursa procedūru, un īpašos apstākļos tos drīkst noteikt dalībvalstij vai uz dalībvalsts reģionam, pamatojoties uz reģistrētajām vidējām tirgus cenām. Konkursa kārtībai ir jānodrošina visu ieinteresēto personu pieejas vienlīdzība. To nosaka, pamatojoties uz specifikācijām, kas jānosaka, vajadzības gadījumā ņemot vērā komerciālās struktūras.

8. Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā:

— nosaka intervencei piemērotu produktu kategorijas, kvalitātes vai kvalitāšu grupas,

— lemj par konkursa uzsākšanu vai atkārtotu uzsākšanu un tā apturēšanu gadījumā, kas minēts 4. punkta pēdējā ievilkumā,

— nosaka iepirkuma cenas un daudzumus, ko pieņem intervencei,

— nosaka palielinājuma summu, kas minēta 6. punktā,

— pieņem šā panta ieviešanas procedūras un it īpaši tās, ar kurām ir paredzēts novērst ciklisku tirgus cenu pazemināšanos,

— pieņem jebkurus pārejas noteikumus, kas vajadzīgi, lai ieviestu šos režīmus.

Komisija lemj par:

— intervences uzsākšanu, kā minēts 5. pantā, un tās apturēšanu, ja viens vai vairāki no nosacījumiem, kas minēti tajā pantā, vairs nav spēkā,

— iepirkšanas apturēšanu, kā minēts 4. punkta pirmajā ievilkumā.

48. pants

1. Līdz 2002. gada 30. jūnijam var lemt par atbalsta piešķiršanu produktu privātai uzglabāšanai, kā minēts 26. panta 3. punktā.

2. Sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus attiecībā uz atbalstu privātai uzglabāšanai pieņem un par atbalsta piešķiršanu lemj Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā.

49. pants

1. Ar šo regulas (EEK) Nr. 805/68, (EEK) Nr. 989/68, (EEK) Nr. 98/69 un (EEK) Nr. 1892/87 tiek atceltas.

2. Atsauces uz Regulu (EEK) Nr. 805/68 uzskata par atsaucēm uz šo regulu, un tās jālasa saskaņā ar korelācijas tabulu V pielikumā.

50. pants

Komisija saskaņā ar procedūru, kas noteikta 43. pantā, pieņem:

— pasākumus, kuru mērķis ir atvieglot pāreju no režīma, kas paredzēts Regulā (EEK) Nr. 805/68 uz tiem, kas paredzēti šajā regulā,

— pasākumus, kuru mērķis ir atrisināt īpašus praktiskas dabas jautājumus. Ar šādiem pasākumiem, ja tas ir pienācīgi pamatots, drīkst atkāpties no noteiktām šīs regulas daļām.

51. pants

Šī regula stājas spēkā dienā, kad tā publicēta *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

To piemēro no 2000. gada 1. janvāra, izņemot 18. pantu, ko piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās dienas.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 1999. gada 17. maijā

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

K.–H. FUNKE

I PIELIKUMS

ĪPAŠĀ PIEMAKSA

Dalībvalstu reģionālie maksimālie apjomi, kas minēti 4. panta 4. punktā

Beļģija	235 149
Dānija	277 110
Vācija	1 782 700
Grieķija	143 134
Spānija	713 999
Francija	1 754 732 (1)
Īrija	1 077 458
Itālija	598 746
Luksemburga	18 962
Nīderlande	157 932
Austrija	423 400
Portugāle	175 075 (2)
Somija	250 000
Zviedrija	250 000
Apvienotā Karaliste	1 419 811 (3)

(1) Neskarot īpašos noteikumus, kas izstrādāti 1991. gada 16. decembra Regulā (EEK) Nr. 3763/91, ar kuru ievieš īpašus pasākumus par labu Francijas aizjūras departamentiem attiecībā uz noteiktiem lauksaimniecības produktiem (OV L 356, 24.12.1991., 1. lpp.). Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 2598/95 (OV L 267, 9.11.1995., 1. lpp.).

(2) Izņemot ekstensifikācijas programmu, kas noteikta 1994. gada 26. aprīļa Regulā (EK) Nr. 1017/94 par zemes, kas pašlaik ir apsēta ar laukaugiem, pārvēršanu plašās ganībās Portugālē (OV L 112, 3.5.1994., 2. lpp.). Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1461/95 (OV L 144, 28.6.1995., 4. lpp.).

(3) Šos maksimālos apjomus uz laiku paaugstina par 100 000 līdz 1 519 811 līdz tam laikam, kamēr drīkstēs eksportēt dzīvus dzīvniekus, kas jaunāki par sešiem mēnešiem.

II PIELIKUMS

PIEMAKSA PAR ZĪDĪTĀJGOVĪM

Valsts maksimālie apjomi, kas minēti 7. panta 2. punktā, piemērojami no 2000. gada 1. janvāra

Beļģija	394 253
Dānija	112 932
Vācija	639 535
Grieķija	138 005
Spānija	1 441 539
Francija (1)	3 779 866
Īrija	1 102 620
Itālija	621 611
Luksemburga	18 537
Nīderlande	63 236
Austrija	325 000
Portugāle (2)	277 539
Somija	55 000
Zviedrija	155 000
Apvienotā Karaliste	1 699 511

(1) Izņemot īpašus maksimālos apjomus, kā paredzēts Regulas (EEK) Nr. 3763/91 5. panta 3. punktā.

(2) Izņemot īpašo rezervi, kas paredzēta Regulas (EK) Nr. 1017/94 2. pantā.

III PIELIKUMS

Pārrēķinu tabula ganāmpulka vienībās (GV), kas minēta 12. un 13. pantā

Vīriešu dzimuma liellopi un teles, kas vecākas par 24 mēnešiem, zīdītājgovis, piena govis	1,0 GV
Vīriešu dzimuma liellopi un teles no sešu mēnešu līdz 24 mēnešu vecumam	0,6 GV
Aitas	0,15 GV
Kazas	0,15 GV

IV PIELIKUMS

PAPILDU MAKSĀJUMI

Kopējās summas, kas minētas 14. pantā

(izteiktas miljonos eiro)

	2000. g.	2001. g.	2002. un turpmākajos gados
Beļģija	13,1	26,3	39,4
Dānija	3,9	7,9	11,8
Vācija	29,5	58,9	88,4
Grieķija	1,3	2,5	3,8
Spānija	11,0	22,1	33,1
Francija	31,1	62,3	93,4
Īrija	10,5	20,9	31,4
Itālija	21,9	43,7	65,6
Luksemburga	1,1	2,3	3,4
Nīderlande	8,4	16,9	25,3
Austrija	4,0	8,0	12,0
Portugāle	2,1	4,1	6,2
Somija	2,1	4,1	6,2
Zviedrija	3,1	6,1	9,2
Apvienotā Karaliste	21,3	42,5	63,8

V PIELIKUMS

KORELĀCIJAS TABULA

Regula (EEK) Nr. 805/68	**Šī regula**
1. pants	1. pants
2. pants	2. pants
4. pants	–
4.a panta pirmais un otrais ievilkums	3. panta a) un b) punkts
4.b panta 1. punkts	4. panta 1. punkts
4.b panta 2. punkta pirmā daļa	4. panta 2. punkts
4.b panta 2. punkta otrā daļa	4. panta 3. punkta a) apakšpunkts
4.b panta 3. punkta trešās daļas a) punkts	3. panta c) punkts
4.b panta 3.a punkts	–
4.b panta 4. punkts	–
4.b panta 5. punkts	4. panta 6. punkts
4.b panta 7.a punkts	–
4.b panta 8. punkts	4. panta 8. punkts
4.c panta 1. punkta otrā daļa	5. panta 4. punkts
4.c panta 1. punkta trešā daļa	5. panta 1. punkta otrā daļa
4.c panta 2. punkta otrā daļa	5. panta 2. punkts
4.c panta 2. punkta trešā daļa	5. panta 4. punkts
4.c panta 3. punkta trešā daļa	5. panta 3. punkta trešā daļa
4.c panta 4. punkts	5. panta 5. punkts
4.d panta 1. punkta pirmais teikums	6. panta 1. punkta pirmais teikums
4.d panta 1.a punkts	–
4.d panta 2. punkta pirmais teikums	6. panta 3. punkts
4.d panta 3.a punkts	–
4.d panta 5. punkts	6. panta 2. punkta a) apakšpunkts
4.d panta 6. punkta pirmā daļa	6. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmais teikums
4.d panta 6. punkta otrā līdz ceturtā daļa	–
4.d panta 6. punkta piektā daļa	6. panta 2. punkta otrā daļa
4.d panta 8. punkta otrais ievilkums	6. panta 7. punkts
4.e panta 1. punkta pirmās daļas pirmais teikums	8. panta 1. punkta pirmā daļa
4.e panta 1. punkta pirmās daļas otrais teikums	8. panta 4. punkta otrās daļas otrais ievilkums
4.e panta 1. punkta otrā daļa	8. panta 1. punkta otrā daļa
4.e panta 2. punkts	8. panta 2. punkts
4.e panta 3. punkts	8. panta 3. punkts
4.e panta 4. punkts	–
4.e panta 5. punkts	8. panta 4. punkta pirmā daļa un otrās daļas pirmais ievilkums
4.f panta 4. punkta otrās daļas pirmais un otrais ievilkums	9. panta 4. punkta pirmā un otrā daļa

Regula (EEK) Nr. 805/68	Šī regula
4.g panta 3. punkts	12. panta 2. punkts
4.g panta 4.a punkts	–
4.g panta 5. punkts	12. panta 3. punkts
4.i pants	–
4.j panta 1. līdz 3. punkts	23. panta 1. līdz 3. punkts
4.k pants	–
4.l pants	25. pants
5. pants	–
6. panta 1. punkts	47. panta 2. punkts
6. panta 2. punkts	47. panta 3. punkts
6. panta 3. punkts	47. panta 4. punkts
6. panta 4. punkts	47. panta 5. punkts
6. panta 5. punkts	47. panta 6. punkts
6. panta 6. punkts	47. panta 7. punkts
6. panta 7. punkts	47. panta 8. punkts
6.a pants	–
7. pants	–
8. pants	48. pants
9. pants	29. pants
10. pants	30. pants
11. pants	31. pants
12. panta 1. punkta otrā daļa	32. panta 1. punkta otrā daļa
12. panta 2. līdz 4. punkts	32. panta 2. līdz 4. punkts
13. panta 1. līdz 3. punkts	33. panta 1. līdz 3. punkts
13. panta 4. punkta pirmā un otrā daļa	33. panta 4. punkta pirmā un otrā daļa
13. panta 5. līdz 12. punkts	33. panta 5. līdz 12. punkts
14. pants	34. pants
15. pants	35. pants
16. pants	36. pants
22. pants	–
22.a panta 1. punkts	38. panta 1. punkts
22.a panta 2. punkts	–
22.a panta 3. punkts	38. panta 2. punkts
23. pants	39. pants
24. pants	40. pants
25. pants	41. pants
26. panta 1. punkts	42. pants
26. panta 2. punkts	–
27. pants	43. pants
28. pants	44. pants
29. pants	–
30. pants	45. pants
30.a pants	–
31. pants	46. pants
32. pants	–
33. pants	–
Pielikums	–
II pielikums	–